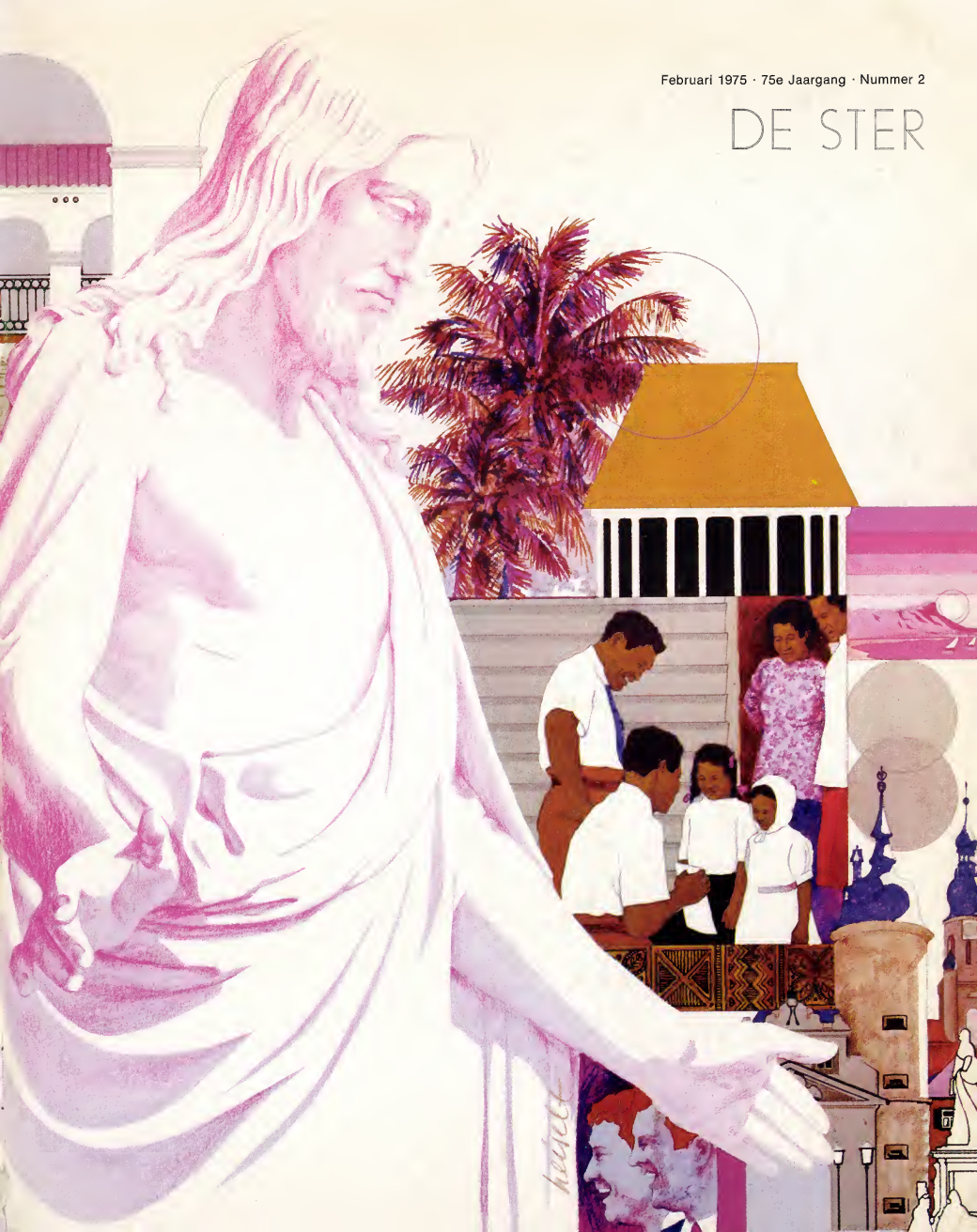

DE STER

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Februari 1975
75e Jaargang · Nummer 2

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:
Ezra Taft Benson Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley Boyd K. Packer
LeGrand Richards Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry

Adviseurs
J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines
Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER
E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)
C. J. Bos
Pietier Postlaan 65, 3008 Rotterdam

**Correspondente Zendingsgebied
Amsterdam Nederland**
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout
Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

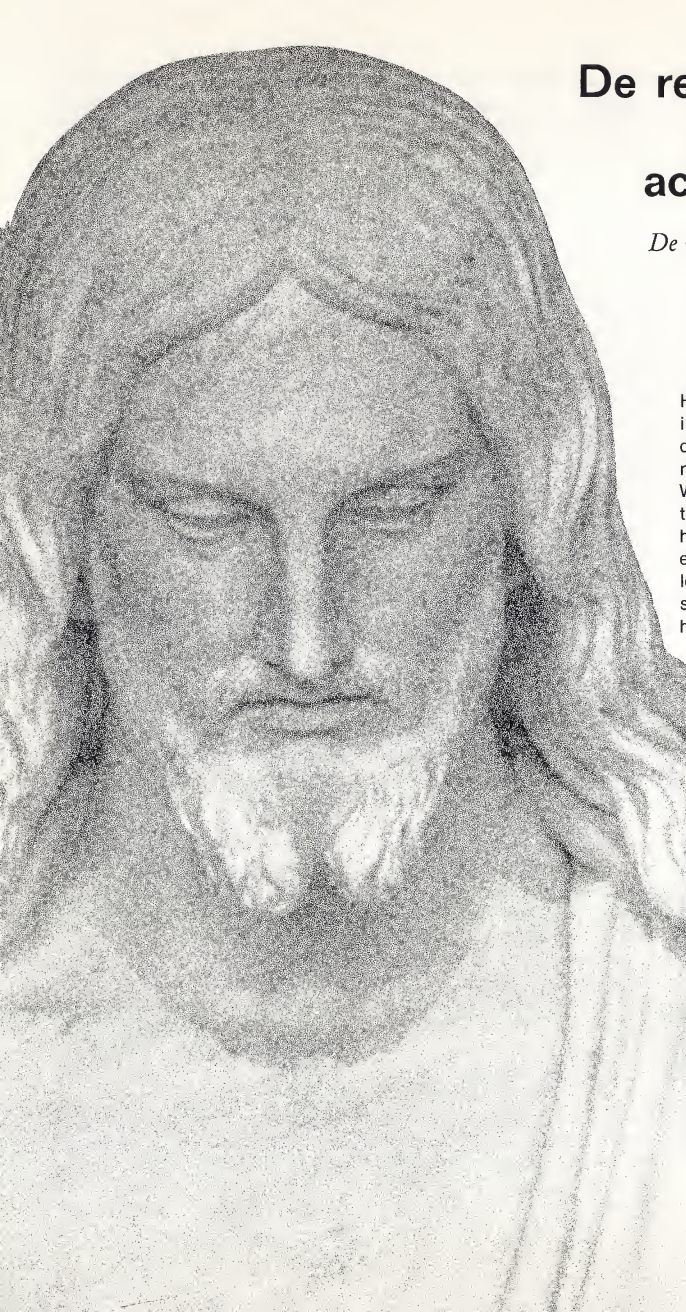
Abonnementen
DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,- per halfjaar, f 19,- per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk
Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUDSOPGAVE

De reden is rechtvaardig en achtswaardig, Spencer W. Kimball	1
Handen, Ruth Ann Boyer Randall	4
Een gesprek met broeder Loren C. Dunn van de Eerste Raad van Zeventig	5
Hoe het Evangelie kan worden uitgedragen, Ernest Eberhard	8
De profeten an het zendingswerk	14
Temarama's fijnste dag, Doyle L. Green	21
Drummer zingt bas	23
Marietjes bekering, Mildred J. Wimmer	26
Voor de grap	28
Vraag en antwoord, John Covey	29
Spot niet met God, Spencer W. Kimball	30
Waarom doolt mijn jongen vanavond rond? N. Eldon Tanner	35
Hoe de mens zalig kan worden, Marion G. Romney	39
Wanhoop niet, Ezra Taft Benson	42
Een tiener en het sterven om het geloof, Golden R. Buchanan	45

De reden is recht- vaardig en achtenswaardig

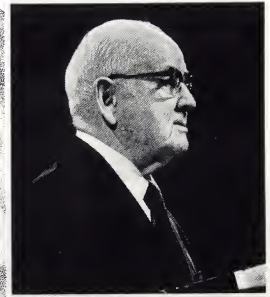
*De weg naar het eeuwige leven
gaat via Jezus Christus*

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Middagdienst, zondag 7 april 1974

Hoe het werk wordt gedaan is inderdaad belangrijk, maar het doel van het werk is het belangrijkste.

Wij hebben de plicht onze Here te dienen. Wij hebben de zekerheid dat de reden rechtvaardig en achtenswaardig is. Boven alles hebben wij echter de wetenschap dat God leeft en in Zijn hemelen is en dat Zijn Zoon Je-

zus Christus ons een plan heeft verschaft dat ons en onze geliefden het eeuwige leven kan brengen, als wij getrouw zijn. Dat zal een druk, doelbewust leven worden met prestaties, vreugden en ontplooiing.

Als u kunt denken aan de grote, ware vreugden, die u in dit leven heeft ondervonden, denk dan aan het volgende leven als een voortzetting hiervan, waarbij alle betekenisvolle dingen vermeerderd, vergroot, en zelfs nog wenselijker zijn. Al deze associaties hebben u hier in dit leven ontwikkeling, vreugde, vooruitgang en blijdschap gegeven. Als ons leven hier eindigt, zullen we naar een situatie terugkeren die lijkt op ons leven hier, maar het zal minder beperkt en heerlijker zijn en grotere vreugden geven.

„Iedereen kan een altaar bou-

wen”, heeft John Henry Jowett gezegd; „het vereist een God om het aan te steken. *Iedereen kan een huis bouwen; wij hebben de Here (en ouders) nodig om er een thuis van te maken.*” (John Henry Jowett, „God in the Home”, in *A Treasury of Inspiration*, Ralph L. Woods, ed. New York; Thomas Y. Crowell Co., 1951, p. 260.) U heeft veel gehoord over dit basisprogramma van de Kerk, namelijk de gezinnen werkelijk te laten functioneren door inspiratie en openbaringen in de gezinnen te brengen. Zij die hun beslissingen geheel op eigen vernuft nemen, met hun eigen hersenen, kunnen enkele zeer ernstige en kostbare fouten maken.

Iemand heeft gezegd: „Veel mensen zijn bereid 16 tot 20 jaar te ploeteren, vanaf de eerste klas van de lagere school totdat ze hun titel hebben behaald in de medicijnen, techniek, psychologie, wiskunde, sociologie of biologie, — om te studeren, te onderzoeken, klassen bij te wonen, schoolgeld te betalen, hulp te aanvaarden van leraren en professoren — en ze denken dat ze de waarheid over God de Maker van alles, de Schepper van dit alles, kunnen ontdekken door af en toe te bidden en een beperkt aantal uren te studeren.”

Daarom verwees de Here ons naar de Schriften en het gebed, „Onderzoek de Schriften”, zei Hij, „want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.” (Joh. 5:39.) En ook zei Hij: „... O, onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?” (Luk. 24: 25, 26.)

Paulus heeft op zijn indrukwekkende wijze tegen de Korinthiërs gezegd: „En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.

En ik was bij ulieden in zwakheid, en in vreeze, en in vele beving.

En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht;

Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods.

En wij spreken wijsheid onder de volmaakten; doch een wijsheid, niet dezer wereld, noch der oversten dezer wereld, die te niet worden;

Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.” (I Kor. 2:1-6, 11.)

„Doch”, zegt hij, „wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn;

Dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met woorden, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.

Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk on-

derscheiden worden.” (I Kor. 2: 12-14.)

„Zekerlijk de geest, die in den mens is”, zegt Job, „en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig.” (Job 32: 8.)

„En de hoofdman over honderd, en die met hem Jezus bewaarden, ziende de aardbeving, en de dingen, die geschied waren, werden zeer bevreesd, zeggende: Waarlijk, Deze was Gods Zoon!” (Mt. 27:54.)

Op een keer zaten er twee mannen in een treincoupe, ze spraken over het wonderlijke leven van Christus. Een van hen zei: „Ik geloof dat er een interessante, romantische geschiedenis over Hem (Jezus Christus) kan worden geschreven.”

De ander antwoordde: „En u bent de juiste man om die te schrijven. Schilder zijn leven en karakter af op de juiste wijze. Ontdoe hem van de heersende opvatting dat hij een god is en schilder hem af zoals hij was — een mens onder de mensen.”

Het voorstel werd uitgevoerd en de roman werd geschreven. De man die het voorstel deed was kolonel Ingersoll, de schrijver was generaal Lew Wallace, en het boek is Ben Hur.

Tijdens het schrijven kwam hij tot de ontdekking dat hij een man aanschouwde die hij niet kon verklaren. Hoe meer hij Zijn leven en karakter bestudeerde, hoe dieper hij ervan overtuigd werd dat Hij meer dan een mens onder de mensen was, totdat hij ten slotte, evenals de hoofdman over honderd onder het kruis, uitriep: „Waarlijk, Deze was Gods Zoon!”

De Here heeft door dromen meer aan mensen geopenbaard dan ik daarvoor ooit had begrepen of ge-

dacht. Ik heb dit meer dan eens in een quorumvergadering van de Raad der Twaalven gehoord toen George F. Richards president was. Hij was de achtenswaardige vader van broeder LeGrand Richards. Hij zei: „Ik geloof in dromen, broeders. De Here heeft mij dromen gegeven die voor mij even echt en uit God zijn als Farao's dromen, waardoor een volk van de hongerdood werd gered of de droom van Lehi, die door zijn droom zijn groep mensen uit het oude land, over het machtige diep, naar dit beloofde land leidde, of alle andere dromen die wij in de Schriften kunnen lezen.

Het is niet ongewoon voor ons belangrijke dromen te hebben”, zei hij. „Meer dan 40 jaar geleden had ik een droom, ik weet zeker dat die van de Here was. In die droom was ik in de tegenwoordigheid van mijn Heiland, terwijl Hij midden in de lucht stond. Hij sprak geen woord tegen mij, maar mijn liefde voor Hem was zo groot dat ik het met geen woorden kan verklaren. Ik weet dat geen sterfelijk mens de Here zo lief kan hebben, zoals ik die liefde voor de Heiland voelde, tenzij God het aan hem openbaart. Ik had in Zijn tegenwoordigheid willen blijven, maar er was een kracht die mij van Hem wegtrok.

Als gevolg van die droom had ik het gevoel dat, ongeacht wat er van mij zou worden verlangd, wat er ook door het Evangelie met mij zou gebeuren, ik zou doen wat er van mij gevraagd werd, ook al zou ik mijn leven moeten geven.

Als wij dus in de Schriften lezen wat de Heiland tegen Zijn discipelen zei: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; . . . Ik ga heen om u plaats te berei-

den . . . opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.” (Joh. 14:2, 3), weet ik dat ik daar wil zijn.

Als ik maar bij mijn Heiland kan zijn en diezelfde liefde kan ervaren die ik in die droom voelde, zal dit het doel van mijn bestaan zijn, de wens van mijn leven.”

Broeder George Q. Cannon, die eens lid was van het presidium van de Kerk, zei dit: „Ik weet dat Jezus leeft; want ik heb Hem gezien. Ik weet dat dit de Kerk van God is en dat ze gefundeerd is op Jezus Christus, onze Verlosser. Ik getuig deze dingen tot u als een die weet — als een van de apostelen van de Here Jezus Christus, die in deze tijd tot u kan getuigen in de tegenwoordigheid van de Here dat Hij leeft en dat Hij zal leven, en zal komen om deze aarde te regeren, als een onbetwist Heerser.” (Uit een toespraak gehouden op de algemene conferentie van oktober 1896 en vermeld in *The Deseret Weekly*, 31 Oktober 1896, deel 53, p. 610.) Broeders en zusters, de broeders hebben ditzelfde getuigenis, en ze weten dat het waar is. Zij zijn ware dienstknechten die u door onze hemelse Vader zijn gezonden.

Broeders en zusters, ik wil mijn getuigenis toevoegen aan de getuigenissen van deze profeten, ik weet dat Hij leeft. En ik weet dat wij Hem kunnen zien, en dat wij bij Hem kunnen zijn, en dat wij altijd van Zijn tegenwoordigheid mogen genieten, als wij de geboden van de Here naleven en de dingen doen die ons door Hem zijn geboden, en waar de broeders ons aan herinneren.

Ik laat dit getuigenis bij u achter. In de naam van onze Here, Jezus Christus. Amen.

*

HANDEN

DOOR RUTH ANN BOYER RANDALL

Toen ik een klein meisje was, vond ik het heerlijk met mijn vader te wandelen en zijn hand vast te houden. Zijn hand was sterk en warm, en zijn grote hand omsloot mijn kleine hand helemaal. Mijn vader was boer, en als ik naar zijn handen keek, vroeg ik me af hoe het kwam dat er dikwijls kloven in waren en de nagels nu en dan blauw waren. Maar ik vroeg het hem nooit. Ik hield zijn vingers stevig vast en ging waar hij mij leidde.

De jaren gingen voorbij en ik werd een tiener. Op een keer was ik bij mijn grootmoeder en keek naar haar handen. Ze hadden grote knokkels en waren gerimpeld, de aderen lagen er bovenop. Het waren werkhanden en de knokkels van haar rechterhand waren groter dan die van haar linkerhand. Ik vroeg haar niets over

haar handen — ik dacht te veel aan andere dingen. Naar de handen van mijn moeder, keek ik nauwelijks.

De jaren gingen voorbij en ik werd de bruid. Ik vind het nog prettig de handen van mijn man vast te houden. Zijn liefde en begripvolle leiding bleken door de jaren heen altijd uit de zachte aanraking van zijn hand.

Nu zijn mijn handen gegroefd door de tijd. De jaren hebben in mijn handen hun sporen achtergelaten door de verzorging van onze kleintjes. Hun handjes waren rose en zacht en een geschenk van God. In mijn handen zijn lijnen gegroefd die erin zijn gekomen doordat ze onze opgroeiende kinderen hielpen bij ziekte en gezondheid. Hun handen zijn zacht, glad, vuil, vet, schoon, bezig, teder, ruw, en hulpvaardig.

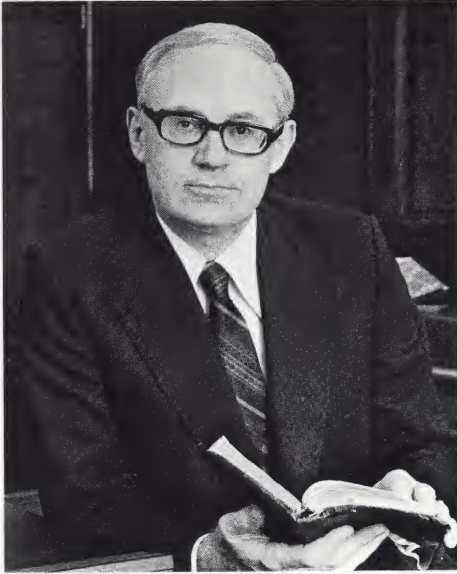
Thans hebben mijn handen grote

knokkels en rimpels, en liggen de aderen er bovenop. De knokkels van mijn rechterhand zijn groter dan die van mijn linkerhand. Het zijn werkhanden. Als ik ze naast de handen van mijn moeder en grootmoeder kon leggen, zouden we zien dat onze handen op elkaar lijken. We zouden elkaar niet hoeven vragen hoe ze zo gegroefd en gerimpeld zijn geworden. We zouden slechts glimlachen, en erkennen dat de tijd ons veel heeft geleerd.

De jaren zullen voorbijgaan, en de tijd zal komen dat wij de handen van onze Heiland mogen zien, met hun tekenen van buitengewone liefde en opoffering. Zijn heilige, doorboorde handen, kunnen dan zacht de onze aanraken — als we waardig zijn die dierbare handen vast te mogen houden. *

Een gesprek

met broeder Loren C. Dunn van de Eerste Raad van Zeventig

De Ster: In zijn toespraak voor de regionale vertegenwoordigers van de Twaalfen, legde president Kimball sterk de nadruk op de noodzaak ons zendingswerk nog meer uit te breiden.

Hoe staan we er thans voor?

Broeder Dunn: We hebben bijna 18.000 zendingen die in 111 zendingsgebieden werkzaam zijn. Het aantal zendingen is de afgelopen jaren toegenomen. President Kimball heeft ons richtlijnen gegeven voor wat wij in de toekomst moeten doen, en dat is het aantal dat in het zendingsveld werkzaam is te blijven vergroten. Toen president Kimball over meer zendingen sprak, noemde hij het aantal 55.000. Dat is niet zo moeilijk als wij misschien denken, als waardige jongemannen geroepen worden om in hun eigen land te dienen.

De Ster: Wat betekent dit voor de mensen die in de verschillende zendingsgebieden wonen?

Broeder Dunn: We lezen in de Leer en Verbonden dat de mensen het Evangelie in hun eigen taal zullen horen. De meest effectieve manier om dit te laten gebeuren, is dat elk land zelf zendingen oplevert, zodat Samoa's de Samoas onderwijzen, Mexicanen de Mexicanen en Japanners de Japanners. Wij hebben bemerkt dat waar u goed opgeleide zendingen heeft, die in het land zijn geboren, de mensen beter contact met ze hebben en dat ze gewoonlijk meer succes hebben.

Wij leggen er thans sterk de nadruk op dat het aantal zendingen dat het Evangelie in zijn eigen taal kan onderwijzen, moet worden opgevoerd.

De Ster: Wat kunt u doen om al onze heiligen op de gehele wereld aan te sporen zendingswerk te verrichten?

Broeder Dunn: In Mexico hebben we een modelproject gelanceerd onder de Mexicaanse heiligen; daar roepen we vier keer per jaar zendingen op. De priesterschapsleiders krijgen bericht omtrent de data. De zendingen die worden geroepen, werken in Mexico, omdat het het natuurlijkst is mensen te onderwijzen die dezelfde levenswijze hebben. Door per jaar vier groepen te roepen in plaats van voortdurend zendingen op te roepen, zijn de zendingspresidenten voorbereid om geregeld oriënterende vergaderingen te leiden. Ze gebruiken veel materiaal dat aan de zendingen in het zendingshuis te Salt Lake City wordt onderwezen.

Een ander voordeel van dit programma is dat, als er vier of vijf keer per jaar zendingen worden opgeroepen, de plaatselijke priesterschapsleiders zullen be-

Een gesprek

grijpen dat het nodig is toekomstige zendingen op te leiden. Dit programma kan dan tot andere delen van de wereld worden uitgebreid.

Natuurlijk moedigen wij plaatselijke full-time zendingen voortdurend aan. Een van de dingen die in het verleden remmend werkten, was dat sommige gebieden de noodzaak niet voelden om plaatselijke jongemannen aan te bevelen voor zendingswerk. Die situatie is echter aan het veranderen. In de ringen die dicht bij het hoofdkantoor van de Kerk zijn, is het een traditie dat de priesterschapsleiders en familieleden alle bewaarde en waardige jongemannen aanmoedigen reeds op jeugdige leeftijd te beginnen geld te sparen voor een zending. Op deze traditie wordt thans in alle gebieden van de Kerk nadruk gelegd.

De Ster: Hoe staat het met degenen die niet zelf een volledige zending kunnen bekostigen?

Broeder Dunn: Door zorgvuldig overleg kan iemand alles, of het grootste gedeelte, van het bedrag opsparen dat nodig is voor een zending. Als hij alles heeft gedaan wat in zijn vermogen is en als de familie en de plaatselijke priesterschap alles hebben gedaan wat in hun vermogen is, dan kunnen de zendingfondsen van de Kerk worden aangesproken om het verschil bij te passen. Deze fondsen worden nimmer gebruikt om alle kosten van een zending te betalen, maar worden gebruikt als alle andere bronnen die de zending ter beschikking staan, zijn uitgeput.

Sommigen kunnen geen full-time zending verrichten. Toch kunnen ze nog een grote bijdrage leveren. Ze kunnen worden geroepen om een ring- of districtszending te volbrengen, waarbij ze per maand 30 of 40 uur zendingswerk verrichten. Ze leveren hiermee niet alleen een waardevolle bijdrage, maar ze bereiden zich ook voor op de tijd dat ze misschien in staat zullen zijn een full-time zending te verrichten.

De Ster: Kunnen de wijken en gemeenten meer doen om zendingfondsen op te richten en een zendingsgeest aan te wekken?

Broeder Dunn: Ik geloof dat de plaatselijke afdelingen meer kunnen doen. Ik geloof ook dat, wanneer de aanmaning van president Kimball bekend wordt, ze meer

zullen doen om jongemannen aan te moedigen op zending te gaan. In te veel gevallen heerste in de gebieden te veel het idee dat de zendelingen uit het Westen van de Verenigde Staten moesten komen en dat de plaatselijke jonge heiligen niet veel behoefden te doen. Ze beseffen niet altijd dat ze veel meer succes kunnen hebben dan een zending die uit de Verenigde Staten of Canada komt, die de taal niet goed spreekt en de levenswijze van de mensen niet geheel begrijpt. De jongeman uit de streek begrijpt de levenswijze, hij spreekt de taal, en we proberen hem te doen inzien dat hij als toekomstig zendeling meer kwaliteiten heeft dan hij wellicht denkt.

De Ster: Zoudt u iets willen zeggen over de plicht die wij hebben om zendelingen te worden?

Broeder Dunn: Ik geloof dat president Kimball dit het best heeft gezegd. Hij beantwoordde de vraag: „Moet iedere jongeman op zending gaan?” met een resoluut ja. Ik vind dat elke jongeman die gedoopt is, elke priesterschapdrager, moet bedenken dat president Kimball onze levende profeet is en hij is degeen die ons vertelt wat de Here wil dat wij nu doen. Wij kunnen terugvallen op de Schriften en leringen van de andere presidenten van de Kerk, daar zullen we eveneens het gebod vinden om het Evangelie te onderwijzen. De meest actuele aanmaning is echter die welke onze levende profeet ons geeft.

President Kimball zegt dat zij die gaan, waardig en bekwaam moeten zijn, hetgeen erop wijst dat er enkele belemmeringen kunnen zijn die sommige mensen zullen beletten te gaan, en dat hun de gelegenheid kan worden gegeven in andere functies in de Kerk te dienen.

Reeds geruime tijd heeft president Kimball er op aangedrongen dat jongemannen van twaalf jaar, of zelfs nog jonger, worden aangemoedigd na te denken over en plannen te maken en te sparen voor een zending. Als de jongeman op de juiste wijze wordt onderwezen en geregeld wordt geïnterviewd, zoals de Kerk voorschrijft, zal hij, als de tijd gekomen is dat hij voor een zending wordt geroepen, waardig zijn en meestal in staat zijn te gaan.

Ik geloof dat wanneer iemand volledig het verbond begrijpt dat hij met de Here en de Kerk maakt als hij wordt gedoopt, en als hij de verantwoordelijkheden begrijpt die het Priesterschap op hem legt, hij ook zal beseffen dat het beste wat hij kan doen om de Here te dienen en de wereld kracht, blijdschap en vreugde te brengen, dienen als zending is.

In de wereld van vandaag zijn veel jongemannen die verlangen mee te helpen onze maatschappelijke problemen op te lossen. Ik geloof dat dit in het algemeen goed is. Er zijn veel verschillende instellingen en filantropische verenigingen waarbij een jongeman zich kan aansluiten. Wanneer een jong persoon echter beseft dat hij zaligheid kan onderwijzen, en mensen die in duisternis vertoeven kan laten weten wat ervoor nodig is om terug te keren in de tegenwoordigheid van God, Die werkelijk leeft, zal hij begrijpen dat dit de grootste bijdrage is die hij kan leveren.

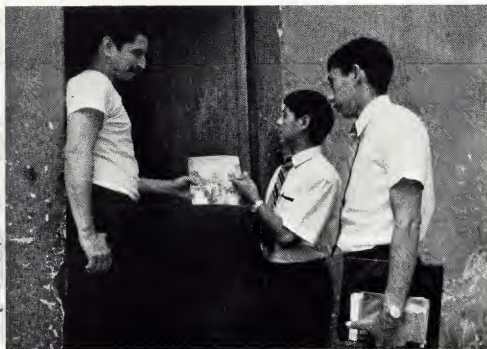
De bijdrage die een zending levert wanneer hij iemand in het licht van het Evangelie brengt, is in het algemeen een blijvende. Teveel wereldse programma's zijn niet blijvend. Als u echter iemand het Evangelie van Jezus Christus brengt, en hij bekeert zich, heeft u zijn leven veranderd. U hebt hem niet alleen de hoop op verhoging gegeven, maar als hij zijn godsdienst naleeft, heeft u een betere burger van hem gemaakt en hem op alle manieren verbeterd.

De Ster: Is er behoefte aan meer vrouwelijke zendelingen?

Broeder Dunn: Er is behoefte aan enkele bekwame, vrouwelijke zendelingen, maar die behoefte is beperkt. Jongedames die denken dat een huwelijk voor hen wellicht mogelijk is, worden in die richting aangemoedigd, omdat zij niet de taak hebben zendingswerk te doen zoals de jongemannen. Zendingswerk is de taak van de priesterschap. Als gevolg daarvan ligt de nadruk op de vervulling van dit werk door de priesterschap.

Als een jongeman een tiener wordt, behoort hij belangstelling te hebben voor een full-time zending, zowel geestelijk als financieel. Als hij waardig is, als hij geestelijk en lichamelijk de strenge leefregels van een full-time zending kan verdragen, behoort hij te gaan. Onder deze voorwaarden moet elke bekwame en waardige jongeman bereid zijn een full-time zending te volbrengen, mits zijn priesterschapsleiders hem aanbevelen en de Here door de president van de Kerk de oproep zendt.

*

Hoe het Evangelie kan worden uitgedragen

Een stap-voor-stap procedure voor u en uw burens

Door president Ernest Eberhard,
Zendingsgebied Oregon

„Ieder lid een zending.” Hoe dikwijls hebben we deze woorden al gehoord?

President David O. McKay heeft er een keer op aangedrongen dat ieder lid moet helpen elk jaar minstens één persoon in de Kerk te brengen. Sinds die tijd hebben velen van ons eraan gedacht een zending in hun omgeving te zijn, maar zijn het nooit geworden, misschien omdat ze dachten: „we weten niet hoe”.

„Weten hoe” is echter gemakkelijk. Er is een eenvoudige, natuurlijke wijze om het Evangelie aan anderen uit te dragen. Met enige oefening kunt u het vertrouwen in uw bekwaamheid ontwikkelen om de raad van de Here, een zending te zijn, op te volgen.

Indien de volgende stappen biddend en met overleg worden genomen, kunnen zij u helpen uw vrienden voor te bereiden het Evangelie aan te horen. Voor lezers die een gezin hebben: Daarom maakt u geen gezins-aangelegenheid van het zendingswerk?

Algemene voorstellen

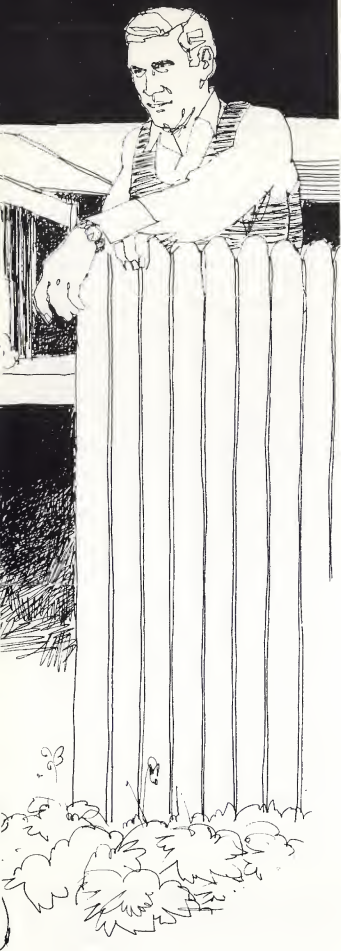
A. *Bereid elke stap voor.* Hoewel de gelegenheid zich onverwachts kan voordoen, moet u plannen maken, en u zelfs oefenen in het nemen van elke stap. De volgorde van de volgende ideeën kan worden veranderd, indien dat nodig is. De stappen kunnen worden veranderd, er kan aan worden toegevoegd, of uit worden weggelaten om tegemoet te komen aan de behoeften en de houding van uw vrienden.

- B. *Werk met meer dan één gezin.* Waarschijnlijk is het nodig dat u met verschillende gezinnen of personen werkt, voordat u iemand vindt die werkelijk rijp is voor het Evangelie. Werk dus tegelijkertijd met meer dan één gezin of persoon.
- C. *Stel een tijd vast.* Neem minstens een keer per week contact op met uw familieleden of andere mensen. Stel voor elke stap een tijd vast. Spoor uzelf aan.
- D. *Neem contact op.* Vertel het, wanneer u iemand heeft gevonden aan wie het Evangelie kan worden onderwezen, aan uw huisonderwijzers, dan kunnen de zendingen worden opgedragen dit contact te onderwijzen. De volgende stappen zijn onderverdeeld in verschillende punten, hoewel sommige stappen bij bepaalde situaties buiten beschouwing kunnen blijven of op natuurlijke wijze in andere overgaan.

Overzicht:

1. Kies het gezin.
2. Maak kennis
3. Nodig ze uit bij u thuis te komen
4. Ga samen uit.
5. Vertel ze dat u heiligen der laatste dagen bent.
6. Geef ze iets over de Kerk te lezen.
7. Nodig ze uit voor uw gezinsavond.
8. Nodig ze uit voor het Jeugdwerk, de Aäronische priester-schap, of de Zustershulpvereniging.

9. Nodig ze uit voor een gezellige bijeenkomst in de kerk.
10. Nodig ze uit voor een kerkbijeenkomst.
11. Geef uw getuigenis.
12. Stel ze de „Gouden vragen”.
13. Vraag de zendingen die in uw huis les te geven.

Eerste stap: Kies onder veel gebed het gezin uit.

- A. Stel uzelf de volgende vragen:
KEN JE MENSEN DIE GEEN LID ZIJN?

Die vragen over de Kerk hebben gesteld?

Die hun eerbied voor de Kerk of haar leden toonden?

Die bezorgd waren over het geloof in deze tijd?

Die bezorgd waren voor hun gezin in deze woelige wereld?

Die naar een programma voor de jongeren in het gezin zoeken? Die vriendelijk tegen u zijn omdat u volgens de normen van de Kerk leeft?

Die geïnteresseerd zijn in genealogie?

Die kortgeleden een gezinslid hebben verloren en graag meer willen weten van ons geloof met betrekking tot het plan van zaligheid?

Die pas getrouwd zijn en meer behoren te weten van de leringen in onze Kerk betreffende de familiebanden?

Die pas een baby hebben gekregen en leiding nodig hebben voor hun gezinsleven?

Die het Tabernakelkoor hebben gehoord?

Die vriendelijk en oprecht zijn?

Die pas in uw buurt zijn komen wonen en nog geen contact hebben met hun omgeving?

Die Salt Lake City hebben bezocht?

Die het Mormoonse paviljoen op de wereldtentoonstelling hebben bezocht?

- B. *Onder uw vrienden behoren zich niet-leden te bevinden.* Sluit anderen niet uit. „Uw naasten

liefhebben”, betekent alle mensen liefhebben.

- C. *Werkelijk bevriend willen zijn.* U moet oprecht vriendschap met een gezin of persoon willen. Zoek de hulp van de Here om echte vriendschap aan te trekken, in plaats van dit alleen te beschouwen als een nieuwe opdracht van de Kerk.
- D. *Bid.* Vraag de Here om leiding en raad voor bepaalde gezinnen en mensen.

Tweede stap: Kennismaken

- A. *Leer de naam van elke persoon.* Zorg dat u zijn juiste naam weet, onthoud die. Dit is belangrijk om zijn zelfrespect te vergroten.

B. *Wees opgewekt.* Glimlach! Maak van uw gezin een gezin dat de burens wil leren kennen.

C. *Luister goed.* Wat gaat er in uw buurman om? Praat met hem over de dingen waar *hij* belang in stelt in plaats van over de dingen waar u belang in stelt.

D. *Bespreek dingen waar zij persoonlijk belang in stellen.* Voorbeeld, kom te weten wat een ieder doet of wat zijn beroep is, wat zijn gezin doet, waar de kinderen belang in stellen, hoe hij zijn vakanties doorbrengt, bijzonderheden over zijn eigendommen zoals bijvoorbeeld zijn huis, auto, huisdieren, tuin, hobbys enz. Moeders en vrouwen kunnen over huishoudelijke dingen spreken zoals kinderen, woninginrichting, koken, naaien, studeren en lezen.

E. *Doe voor de ander iets.* Betreft hij pas de woning? Bied uw hulp dan aan. Is hij in zijn tuin bezig met wieden of planten? Pak uw gereedschap. U kunt veel te weten komen als u met elkaar werkt. Heeft een echtpaar een oppas voor de baby nodig? Stel u beschikbaar. Bied aan hun kinderen met de uwe naar school te brengen. Heeft u ze een poosje niet gezien? Vraag of ze ziek zijn of hulp nodig hebben. Hebben ze iemand nodig om op hun

huis te passen als ze met vakantie gaan? Bied aan dit voor ze te doen. Kunt u hun kinderen meenemen voor een uitstapje?

- F. *Bid*. Vraag speciaal om hulp hoe het gezin moet worden benaderd en het te leren kennen.

Derde stap: Nodig ze uit bij u thuis te komen

- A. *Noem uw reden*. Heb een bepaalde reden om ze bij u thuis uit te nodigen en laat het gezin dit weten. Wanneer u probeert uw „toevallige relatie” te verbeteren en de vriendschapsbanden strakker aan te halen, hebt u iets nodig dat interessant en de moeite waard voor hen is om bij u te komen. Enkele voorbeelden zijn: „De foto's van onze vakantie in juni zijn vandaag gekomen. Brengt u enkele van de uwe mee, dan kunnen we ze vanavond samen bekijken.”
„Mijn vrouw maakt iets lekkers voor vanavond, wilt u met uw vrouw komen proeven?”
„Onze kamer is eindelijk helemaal klaar. Kom even aanwippen, dan zullen we het u laten zien.”
„We houden dit weekend een barbecue. Het zou leuk zijn als u ook kon komen. Kunt u zaterdag om ongeveer 5 uur?”
- B. *Leen een paar boeken of „De Ster” uit*. „De Ster” of een boek van de Kerk dat over de grondbeginselen gaat, kan de belangstelling opwekken. U hoeft er geen commentaar bij te geven, tenzij het u gevraagd wordt.
- C. *Bid*. Vraag in het bijzonder hoe u de uitnodiging moet inkleden, zodat uw vrienden die verheugd zullen accepteren.

Vierde stap: Ga samen uit

- A. *Richt u op de dingen waar zij belang in stellen*. Doe iets wat zij willen doen, of iets waar zij belang in stellen, vooral iets dat ze nog niet hebben meegemaakt. Dit hoeft geen activiteit van de Kerk te zijn, maar het moet een

gelegenheid zijn om de vriendschap te verstevigen.

- B. *Laat ze een voorstel doen*. Indien zij voorstellen ergens heen te gaan, aanvaard hun voorstel dan enthousiast. Als die plaats of het evenement niet geschikt is, vertel ze dan dat u op dat moment niet kunt en stel een andere plaats of evenement voor. Benut dit niet als een gelegenheid om ze de les te lezen over uw normen, daar het hun idee was. Wees tactvol.
- C. *Bid*. Vraag de Here naar welk evenement u moet gaan en hoe u ze moet vragen mee te gaan.

Vijfde stap: Vertel ze dat u een mormoon bent

- A. *Noem een mormoons evenement*. Als uw buren vragen: „Wat is dat?”, wees dan bereid te antwoorden. Enkele voorbeelden van dingen die gedurende een gesprek genoemd kunnen worden zijn:
„Ik ga vanavond op huisbezoek.”
„De wiskundeleraar van mijn dochter en mijn man zijn lid van hetzelfde ouderlingenquorum.”
„Ik heb vandaag een brief ontvangen van mijn neef uit Texas, hij is daar op zending.”
„Ons dochtertje heeft deze tekening gemaakt op het Jeugdwerk.”
„Er is zondag een conferentie, daar spreekt iemand van de Algemene Autoriteiten uit Amerika.”
Deze mededelingen duiden erop dat u een heilige der laatste dagen bent, en dat is het doel van deze stap.
- B. *Vertel een interessant verhaal*. Indien een van uw voorouders een interessante ervaring in de Kerk heeft gehad, waardoor u lid bent geworden, kunt u dit vertellen. (Zie onder.)
- C. *Vermijd diepgaande onderwerpen*. Diepgaande onderwerpen of grote gestelijke belevissen, zoals bijvoorbeeld de drie graden van heerlijkheid, of verhalen over visioenen, dienen in dit vroege

stadium niet te worden besproken. Het Evangelie is eenvoudig, breng het op een ongecompliceerde manier.

- D. *Bid*. Vraag om hulp, zodat u weet waar en wanneer deze stap moet worden genomen.

Zesde stap: Geef ze iets te lezen

- A. *Overweeg ze brochures van de Kerk te geven*. Als ze hebben laten blijken dat ze belangstelling voor de Kerk hebben, kunt u ze brochures geven als introductie, bijvoorbeeld „Joseph Smiths getuigenis”, „Waarom zijn er gezinnen”, „Hoe de mormonen Christus zien”, „Onze levensbestemming”, „Christus in Amerika”, „Wat zijn mormonen?”
- B. *Geef ze brochures over het woord van wijsheid*. Indien uw vrienden laten blijken dat ze willen ophouden met roken of drinken, of nieuwsgierig zijn naar uw gewoonten, kunt u ze hierover een brochure geven, bijvoorbeeld „Een woord van wijsheid”.
- C. *Laat ze verstandig*. Geef alleen die boeken of brochures die u heeft gelezen en die u geschikt vindt om dat gezin te helpen. Boeken met platen zijn geschikt als introductie.
- D. *Bid*. Bid om hulp, om vast te stellen wat aan het gezin kan worden gegeven en hoe de belangstelling kan worden opgewekt, zodat ze lezen wat u heeft gegeven.

Zevende stap: Nodig ze uit voor uw gezinsavond

- A. *Laat ze een sterk verbonden gezin zien*. Behalve uw getuigenis, zijn sterke familiebanden uw grootste aantrekkingskracht, daar de meeste gezinnen hulp nodig hebben om gezinsproblemen op te lossen. Laat de werkwijze van de Kerk zien, zonder ze als zodanig te noemen. Laat bijvoorbeeld zien hoe de vader presideert, hoe belangrijk elk lid is, en hoe eenheid schoon-

heid, liefde en begrip in uw huis brengt.

- B. *Zorg voor een goed geleid programma voor de gezinsavond.* Stel op een andere avond dan maandagavond het programma voor de vriendschappelijke gezinsavond op. Houd de maandagavond vrij voor uw eigen gezin. Zorg dat uw gezin meedoet en betrek uw gasten er zoveel mogelijk bij, zonder ze in verlegenheid te brengen.
- C. *Wees attent.* Als er kleine kinderen bij zijn, houd daar dan rekening mee in uw programma en pas uw tijd aan hen aan.
- D. *Laat ze u over hun gezin vertellen.* Hiertoe behoren hun plannen, prestaties en bezigheden.
- E. *Vermijd leerstellige vragen.* Onder normale omstandigheden zijn leerstellige vragen ongeschikt voor gasten die geen lid zijn. In plaats daarvan kan de les of het gesprek beter over een gezond beginsel gaan dat nuttig en waardevol voor het gezin of voor jonge mensen is.
- F. *Laat een gedenkboek zien.* U kunt het gedenkboek van uw kinderen laten zien en bespreken. Meestal maakt dit indruk op uw gasten en interesseren ze zich voor de achtergrond van uw gezin en de dingen waar het belang in stelt.
- G. *Bid.* Vraag hoe ze kunnen worden uitgenodigd en om inspiratie om de gezinsavond voor hen stimulerend te maken.

Achtste stap: Nodig ze uit voor het Jeugdwerk, Aäronische priesterschap, kweekschool of zustershulpvereniging

- A. *Besprek het gehele programma van de Kerk.* De Kerk heeft een volledig programma om de ouders te helpen hun kinderen te onderwijzen en de familiebanden te versterken. Benut dat bij uw contact met het gezin dat geen lid is.

De Zustershulpvereniging is voor de vrouwen en geeft lessen over culturele ontwikkeling, gezins-

verzorging en hulp bij de opvoeding. Wacht u ervoor ze mee te nemen naar de lessen geestelijk leven, tenzij ze reeds de beginselen begrijpen die besproken zullen worden. Elke zuster moet proberen zo vaak mogelijk een kennis mee te brengen naar de Zustershulpvereniging. De Aäronische of Melchizedekse priesterschap is voor alle alleenstaanden van 12 jaar en ouder. Hiertoe behoren padvinderij, dansen, toneel, spreken, en een volledig programma voor liefdediensten, zowel voor de mannelijke als de vrouwelijke leden. Laat uw kinderen die meedoen aan de activiteiten van de Kerk, anderen inviteren.

De kweekschool en akademie voor de jeugd zijn bijzonder goed geschikt om het Evangelie te onderwijzen. Help uw kinderen ze te benutten door ze voor te stellen dat zij de niet-leden-vrienden inviteren voor de speciale programma's en later voor een wekelijkse les.

Het Jeugdwerk is voor kinderen van vier tot twaalf jaar. Hier leren ze over Jezus Christus en Zijn liefde voor hen. Ze worden eveneens opgeleid en leren zich ordelijk te gedragen. Laat uw kinderen hun kameraadjes uitnodigen.

- B. *Bid.* Vraag hoe gezinnen die geen lid zijn, kunnen worden geïnteresseerd in de hulporganisaties van de Kerk. Vraag de Here ook de weg te openen om ze in de kerk te krijgen.

Negende stap: Nodig ze uit voor een gezellige bijeenkomst in de kerk

- A. *Let op de dingen waar zij belang in stellen.* Toneel, muziek en sport zijn als introductie uitstekende evenementen van de Kerk. Vraag het gezin of ze aan een van deze activiteiten willen deelnemen.
- B. *Nodig ze uit voor een gezellige bijeenkomst en de gezinsverzorgingslessen van de zusters-*

hulpvereniging. Deze evenementen zijn uitstekend geschikt om nieuwe vriendinnen te maken en nieuwe interesses te ontdekken.

- C. *Houd gezamenlijk haardvuuravonden.* Haardvuuravonden zijn uitstekend geschikt om uw kennissen uit te nodigen, maar verzeker u er van tevoren van dat er geen diepgaande discussies of „evangeliedebatten” zullen plaatsvinden. Het comité voor de haardvuuravonden zal waarschijnlijk met plezier de haardvuuravond aanpassen aan uw gasten die geen lid zijn, als u het de tijd geeft dit te regelen.
- D. *Bid.* Vraag welk evenement de meeste indruk zal maken en geestelijk het beste is voor uw vrienden.

Tiende stap: Nodig ze uit voor een kerkbijeenkomst

- A. *Zoek zorgvuldig uit welke bijeenkomst.* Het moet een geestelijke bijeenkomst zijn waar leerstellige discussies worden gehouden. De zondagsschool, avondmaalsvergadering, doopdiensten, en vergaderingen waar de priesterschap presideert, zijn een goede keuze. Hier volgen enkele voorbeelden hoe niet-leden kunnen worden uitgenodigd voor een bijeenkomst.

1. „U heeft veel gezien en gelezen over de heiligen der laatste dagen. Ik zou het prettig vinden als u een van onze wekelijkse bijeenkomsten wilde bezoeken. Zouden u en uw gezin met mij mee willen gaan?”

2. „Een belangrijk onderdeel van onze Kerk zijn de openbaringen en geboden die van de Here zijn ontvangen. Een van deze geboden is de avondmaalsvergadering bijwonen. Zoudt u met mij mee willen gaan om te zien wat dit inhoudt?”

B. *Vertel ze wat ze kunnen verwachten.* Zeg zoiets als: „Ik denk dat u onze avondmaalsvergadering in sommige opzichten uniek zult vinden. Ik geloof dat u zich op uw gemak zult voelen.”

„We hebben een uitstekend programma, 'Ontmoet de Mormonen' (voor ledereen), compleet met dia's en films, die het volledige programma van de Kerk weergeven.” (Dit is een van de beste hulpmiddelen die leden kunnen gebruiken om zendingswerk te doen.)

C. *Bid.* Bid elke keer voordat u contact opneemt met het gezin.

Elfde stap: Geef uw getuigenis

A. *Uw getuigenis is de climax.* Uw voorgaande pogingen leggen het fundament om uw getuigenis te geven. Wees niet bang; het zal niet moeilijk zijn want tegen de tijd dat het gezin zover is gekomen, zullen ze ernaar verlangen uw mening te horen. Heb moed. Enkele voorbeelden zijn:

1. „We hebben reeds veel over het Evangelie gesproken, maar ik heb u nooit verteld hoe ik erover denk. Ik zou graag willen dat u weet . . .”

2. „Bidden is iets wonderlijks. Ik weet dat de Here geboden beantwoordt omdat ik heb gestudeerd en geboden om de waarheid te mogen weten. Ik heb . . . ontvangen.”

3. „We zijn goede vrienden geworden, Jan, en ik zou graag mijn kostbaarste bezit met je willen delen.”

B. *Blijf eenvoudig.* Houd uw getuigenis eenvoudig. Neem er geen diepgaande geestelijke belevenissen of manifestaties in op. Die zijn van u en niet voor gevoelige geesten die pas over het Evangelie leren.

C. *Bid.* Dit is het kritieke moment voor een gebed. Vraag de Here u te helpen hun geesten te berouwen, waarbij Zijn Geest door u werkt.

Twaalfde stap: Stel de „gouden vragen”

A. *Maak u geen zorgen over een bepaalde vraag.* Er zijn geen vragen vastgesteld die u zou moeten stellen. Kies de benadering zo gericht als de voorbereiding en het bevattingsvermogen van het gezin toelaat.

Enkele voorbeelden van eenvoudige vragen zijn:

1. „Als u wist dat de Here Zijn ware Kerk weer heeft teruggegeven op aarde, zoudt u er dan over willen horen?”

2. „Als de Heiland slechts één Kerk oprichtte toen Hij op aarde was, waarom zouden er dan thans zoveel verschillende kerken zijn? Vindt u niet dat Zijn Kerk nu dezelfde moet zijn als toen? Zoudt u willen weten waarom wij geloven dat onze kerk de Kerk van de Here is?”

3. „Als u wist dat er vandaag een levende profeet op aarde is, zoudt u dan willen weten of hij een ware profeet is?”

4. „Heeft u zich wel eens afgevraagd waarom wij in onze Kerk het Boek van Mormon gebruiken?”

B. *Benut hun belangstelling.* Noem een onderwerp van de Kerk dat ze blijkbaar interesseert (genealogie, jeugdwerk, welzijnszorg, enz.), en vraag dan of ze meer over de Kerk willen weten.

C. *Probeer het nog eens.* Indien ze op het moment niets van de Kerk willen weten, houd de vriendschap dan aan en wacht op de kans ze weer te kunnen onderrichten, zolang er belangstelling blijft bestaan.

D. *Bid.* Zoek de antwoorden hoe u het gezin kunt aanmoedigen meer te leren.

De laatste stap: Vraag de zendelingen ze in uw huis les te geven

A. *Beantwoord hun verzoek om te leren.* Als ze meer willen weten, zeg dan: „Op . . . zijn er enkele jongemannen van de Kerk bij ons. Zoudt u dan met ons over de Kerk willen spreken?”

B. *Laat ze een datum kiezen.* „Zou woensdag of vrijdag u schikken?”

C. *Stel ze op hun gemak en steun ze.* Misschien voelen ze zich reeds bij u thuis en verwachten ze er een geestelijke sfeer. Dan kunt u de omgeving en de activiteiten onder controle houden. Bovendien zullen ze het op prijs stellen als u ze steun verleent terwijl ze leren.

D. *Stel uw huisonderwijzers op de hoogte.* Het is zeer belangrijk dat u contact opneemt met uw huisonderwijzers. Zij zullen voor de zendelingen zorgen.

E. *Bid.* Vraag of er in uw huis een geestelijke sfeer mag zijn die hun harten zal beroeren.

Waarom zendingswerk doen?

Het gebod van de Here over zendingswerk in onze bedeling is zeer duidelijk. Sinds 1832 is ieder lid dat een getuigenis heeft, geroepen „zijn naaste te waarschuwen”. (LV 88:81.)

Sinds die tijd hebben de presidenten van de Kerk het zendingswerk consequent bevorderd. In 1912 heeft het Presidium van de Kerk richtlijnen uitgegeven hoe het bekeringswerk in de ring en zendingen kon worden gecoördineerd. Hun advies is verouderd maar de beginselen zijn nog steeds van kracht:

1. De verantwoordelijkheid om zendingswerk te doen rust op ieder lid van de Kerk.

2. Degenen die geroepen zijn als ring- en full-time zendelingen moeten de leden van de Kerk helpen bij het vervullen van hun zendingsopdracht.

3. Alle organisaties en programma's van de Kerk moeten hun mogelijkheden om te bekeren, volledig benutten.

4. Huisonderwijs is het middel om de hulp van de zendelingen en de organisaties van de Kerk voor de leden beschikbaar te stellen.

5. Zendingswerk is nu een aangelegenheid van de wijk of gemeente geworden, die om de leider van het zendingswerk in de wijk draait en wordt gecoördineerd door het uitvoerend comité van de priesterschap van de wijk en de wijkraad.

Het is van groot belang dat het zendingswerk door deze richtlijnen wordt bevorderd, daar een van de redenen dat wij moeten getuigen van het Evangelie is, dat ons getuigenis dat van de Here voorafgaat.

„Want na uw getuigenis komt het getuigenis van aardbevingen . . . En eveneens komt het getuigenis van de stem der donderslagen, en de stem der bliksemschichten, en de stem der stormwinden . . . ” (LV 88:89-90.)

Bijna 18.000 full-time zendelingen en duizenden ringzendelingen spannen zich geweldig in om dit getuigenis te geven. Ze hebben echter de hulp van elk kerklid nodig.

Bedenk dat behalve deze plicht, onze eigen eeuwige vreugde, heerlijkheid en verhoging weerspiegelingen zijn van wat wij in het leven van anderen tot stand brengen. God heeft ons eraan herinnerd hoe Hij de waarden van zien acht (zie LV 88:10-16); Hij heeft ons grote vreugde beloofd als wij één ziel redden. Sommigen zien het zendingswerk als een last, maar de andere zijde van die „plicht” kan eeuwige vreugde brengen.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Als gij anderen wilt ver-

hogen, zal het werk zelf u verhogen. Op geen andere grond kan de mens zichzelf rechtvaardig of blijvend verhogen.” (Documentary History of the Church, deel 5, p. 385.)

Het zal ons zeker vreugde schenken en onze vooruitgang bevorderen wanneer wij het Evangelie uitdragen. We hebben echter ook een verantwoordelijkheid tegenover allen die geleefd hebben, die nu leven, en die nog op deze aarde zullen leven. Bekijk het vanuit dit gezichtspunt.

„In ons leven voor de sterfelijkheid, gedurende de grote raadsvergadering, hebben we een bepaalde overeenkomst met de Almachtige gesloten. De Here stelde een plan

voor dat Hij had bedacht. We aanvaardden het. Daar het plan voor alle mensen bestemd is, gingen wij . . . toen en daar ermee akkoord om niet alleen heilanden voor onszelf te zijn, maar in bepaalde mate ook voor de gehele menselijke familie. We gingen een deelgenootschap aan met de Here . . . Zaligheid aanbieden is de plicht die de Here Zelf op Zich nam, dit grootse werk is prachtig. Op gelijke wijze is het de plicht van de mens, die hij zelf op zich heeft genomen, het is zijn blijdschap en vreugde, zijn werk, en het kan hem uiteindelijk grote heerlijkheid brengen.” („Church Services on Genealogical Committees,” p. 29.) *

Waarschuwing

DOOR J. E. E. TROFFAAS,

Lid van de gemeente Antwerpen

O Heer, O Jezus, 't is mijn werk
U te aanbidden in Uw Kerk
Voor U te brengen al het leed
Dat Gij reeds kendet en ook wéét

Dat waart in menselijk gemoed
Dat ons ontleemt de kemis zoet,
Door U reeds lang aan ons gebracht
Waar onze ziel altijd naar smacht.

Het leed, door afval van weleer
gestort in 't mensenhart, 't begeer
de aarde te beheersen hier
door mensenroem, door goede sier.

Door veel verteer, door veel genot,
Door steeds t'ontwijken Uw gebod
Door zo te leven dat wij zien
Hoe zij de zaligheid ontviên.

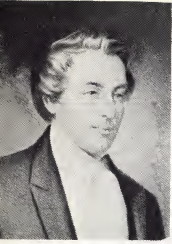
Die zaligheid die door Uw Zoon
Eens werd beleden voor Uw troon
en nu voor ons beschikbaar is,
dát is de waarheid, 't is gewis!

Daarom O Heer, verleen ons nu
het vuur, de liefde, kemis U
te dienen door getrouwheid, méér
te weten van Uw goedheid Heer.

Te beseffen voor alle tijd
dat alles hier is ijdelheid.
Verlangen van mensen zonder zin,
die alles betwijfelen, ook de min.

Die Gij eens bracht, en ook de straf
ontkennen die U Meester gaf,
aan hen die weigeren te doen,
wat hun zou geven eeuw'ge roem!

Joseph Smith

Brigham Young

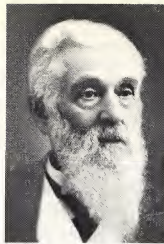
John Taylor

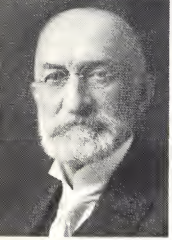
Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

De profeten en het zendingswerk

Vanaf de tijd dat de Vader en de Zoon aan de jonge profeet verschenen tot op de huidige dag is dit een zendingskerk geweest. Geen enkele andere organisatie op aarde heeft de taak het Evangelie van Jezus Christus aan alle mensen uit te dragen. De profeet Joseph zei: „Na alles wat gezegd is, wil ik er de nadruk op leggen, dat het de voornaamste plicht is het Evangelie te verkondigen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, p. 120.) Elke president van de Kerk was beziel met een grote zendingsijver. Enkele van de geschiedenissen die hier volgen vertellen ons dat hun contact met zendingen geleid heeft tot de bekering van mannen, die later president van de Kerk werden. Andere geschiedenissen vertellen ons over de ervaringen die de profeten hadden als zending.

Joseph Smith

Joseph Smith was de enige profeet van deze bedeling die werkte als full-time zending, terwijl hij zelfde-

tijd de Kerk presideerde. Tijdens de eerste jaren na de herstelling, toen de jonge Kerk zijn verbazingwekkende opmars begon, ondernam Joseph bij verschillende gelegenheden een zending.

In de archieven van de afdeling kerkgeschiedenis bevindt zich een kleinood van Joseph. Het is een versleten dagboek, waarvan op 14 bladzijden de geschiedenis van Josephs zendingsreis in Canada in gezelschap van Sidney Rigdon, zijn eerste raadgever, en Freeman Nickerson, een bekeerling uit westelijk New York, verteld wordt.* Joseph werkte bijna dagelijks aan het dagboek; de helft ervan is in zijn eigen handschrift, terwijl hij de andere helft dicteerde. In dit dagboek geeft hij niet alleen de bijzonderheden van een succesvolle zending

* Dit verslag van de zending in Canada is later weergegeven in Joseph Smiths *History of the Church*, deel 1, p. 416-23, en wij hebben de tekst hiervan zoveel mogelijk gevolgd.

maar hij vertelt ook over zijn overtuiging van de waarheid van zijn werk, zijn verwachtingen, zijn zorgen voor geliefden, teleurstellingen en successen en ook over zijn grote afhankelijkheid van de Here.

Op 5 oktober vertrokken de drie met een huifkar, waar broeder Nickerson voor gezorgd had, vanuit Kirtland naar het oosten. Zes dagen later schreef Joseph op:

„Ik voel mij geestelijk erg goed. De Here is met ons, maar ik maak mij bezorgd over mijn gezin.” (Dagboek, p. 7.) De volgende avond kreeg hij een openbaring (LV 100). De Here verzekerde hem en Sidney ervan dat hun gezinnen het goed maakten en dat ze in Zijn zorg waren. De Here voegde eraan toe dat er veel mensen in hun zendingsgebied waren die op hun getuigenis wachtten.” De instructies luiden: „Vervolgt daarom uw reis, en laat uw hart zich verheugen.”

Terwijl de drie naar Canada reisden, maakten zij van talrijke gelegenheden gebruik om tot de menigte te spreken. Hoewel zij zo nu en dan teleurstellingen te verwerken hadden, hadden zij meestal succes met hun prediking. Joseph schreef: „De Here gaf Zijn Geest op overweldigende wijze aan enkele heiligen, waarvoor ik de God van Abraham dankbaar ben. De Here zegene mijn gezin en beware hen.”

Zeventwintig oktober was een succesvolle sabbat en vormde het hoogtepunt van de zending. Joseph en Sidney predikten eerst tot een grote menigte op Mount Pleasant, waarna, zoals Joseph zegt, hij er twaalf doopte. Onder degenen die gedoopt werden bevonden zich Mozes en Eleazer. Joseph vertelt: „Anderen waren diep onder de indruk en wilden nog een bijeenkomst houden, die ik op de volgende dag stelde. Maandag, 28. — 's Avonds braken wij het brood en legden een tweetal dopelingen de handen op voor de gave van de Heilige Geest en voor hun bevestiging. Sommigen ontvingen de gave van de Heilige Geest, anderen kregen vrede. Moge God Zijn werk hier voortzetten tot allen Hem zullen kennen. Amen. (Dagboek, p. 16.)

Dinsdag, 29. — Nadat ik in de morgen gepredikt had, doopte ik er twee en bevestigde ze aan de kant van het water. Gisteravond hebben we E. F. Nickerson tot ouderling geordend. Een van de zusters heeft de gave van talen ontvangen, waar de heiligen zich buitengewoon over verheugden. Moge God de gaven onder hen vermeerderen om Zijn Zoons wille.” (Dagboek, p. 17.)

De zending werd beëindigd, omdat zij na een afwezigheid van een maand hun aandacht weer moesten wijden aan de aangelegenheden in Kirtland. De zendingen reisden de volgende vijf dagen. Teruggekomen in Kirtland maakte Joseph een laatste aantekening in zijn dagboek: „Mijn gezin bevindt zich in goede welstand, zoals de Here beloofd had. Voor deze zegening dank ik Zijn heilige naam. Amen.”

Brigham Young

Vanaf de tijd dat Brigham Young het Evangelie had gehoord, in 1830, tot het jaar 1837 reisde hij veel — meestal te voet — om het Evangelie te prediken.

Brigham Young en Heber C. Kimball verlieten Montrose in September 1839, voor een zending naar Engeland. Toen zij in Kirtland in Ohio terugkwamen, tekende broeder Kimball het volgende aan:

„Broeder Brigham had één shilling over en toen wij onze uitgaven nagingen bleek dat wij \$87.00 van de \$13.50 die we in Pleasant Garden bezaten hadden uitgegeven. Dit was het geld dat wij voor onze overtocht moesten betalen. Wij hadden 650 kilometer per postkoets gereisd, wat 6 tot 8 cent per kilometer kostte, en hadden drie maaltijden per dag gegeten, waarvoor wij vijftig cent per maaltijd moesten betalen. Wij betaalden ook vijftig cent voor onderdak. Broeder Brigham verdacht mij ervan dat ik geld in zijn koffer of kleren stopte. Hij dacht dat ik geld bezat, waarvan ik hem niet op de hoogte had gesteld, maar dat was niet zo. Het geld kon alleen maar in zijn koffer gelegd zijn door een hemelse boodschapper, die op die manier dagelijks voor de dingen zorgde die wij naar hij wist nodig hadden.” (Leon R. Hartshorn, *Classic Stories from the Lives of our Prophets*, Deseret Book Company: Salt Lake City, Utah, 1971, p. 47.)

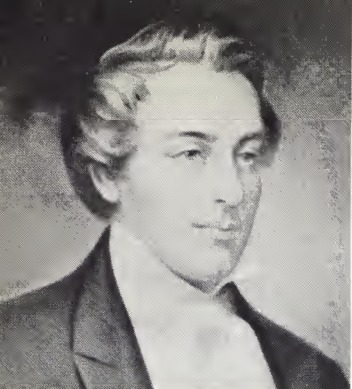
John Taylor

John Taylor, de derde president van de Kerk, was een man van groot geloof en een grote overtuiging. Op zekere dag reisde hij naar New York, waar hij zich bij Wilford Woodruff aansloot om op zending te gaan naar Engeland. Hij kwam bij broeder Pratt aan met nog één cent op zak, terwijl zijn overtocht naar Engeland nog niet betaald was. Maar toen men broeder Taylor vroeg of hij genoeg geld had, antwoordde hij dat hij genoeg had. Toen broeder Pratt dit hoorde, ging hij naar broeder Taylor om te vragen of hij misschien wat geld over had om hem te helpen zijn geschriften te publiceren. Toen vernam broeder Pratt wat broeder Taylor bedoelde toen hij zei dat hij „genoeg” had.

Broeder Taylor zei: „Ik ben goed gekleed, u geeft me onderdak en genoeg te eten en te drinken. Dat allemaal en nog één cent op zak, is dat niet genoeg?”

Toen de tijd aangebroken was dat hij moest vertrekken, weigerde broeder Taylor van broeders geld aan te nemen. Hij zei dat ze het geld maar aan broeder Pratt moesten geven. Tegen broeder Woodruff zei hij: „Ga een kaartje voor me halen voor een overtocht op uw schip; ik zal u van de benodigde middelen voorzien.” De Geest had hem verteld dat er voor hem gezorgd zou worden en hij wist dat de Geest hem nog nooit in de steek had gelaten.

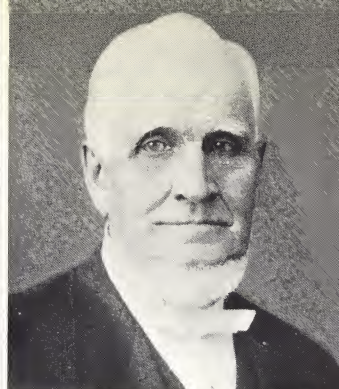
Hoewel broeder Taylor nooit om geld vroeg, kreeg hij van verschillende mensen genoeg bijdragen, zodat hij niet alleen zijn eigen overtocht kon betalen maar ook

Joseph Smith

Brigham Young

John Taylor

die van broeder Theodore Turley, die vroeg of hij mee mocht gaan. (Hartshorn, p. 77-79.)

Wilford Woodruff

De bekeringsgeschiedenis van Wilford Woodruff begon toen hij nog een kleine jongen was. Hij sloot zich in zijn jeugd bij geen enkele kerk aan, omdat hij geloofde dat de ware Kerk van Jezus Christus niet op aarde bestond, maar spoedig zou teruggegeven worden met haar aloude gaven en macht. „Toen de beginselen van het eeuwige Evangelie voor het eerst aan mij verkondigd werden, geloofde ik die van ganser harte. Ik werd gedoopt na de eerste toespraak die ik gehoord had, want de Geest van God gaf mij een krachtig getuigenis dat het waar was.”

In de winter van 1833 bezochten broeder Zera Pulsipher en Elijah Cheney het gezin Woodruff. Wilford en zijn broer Azmon waren niet thuis, maar Azmons vrouw was goed op de hoogte van de geestesgesteldheid van zowel haar echtgenoot als die van broeder Wilford. Hun verwachtingen waren het onderwerp van vele gesprekken in hun eenvoudig huisje geweest. Zij ontving de broeders dan ook vriendelijk en vertelde ze dat haar man en zijn broer ze graag zouden willen aanhoren.

Overeenkomstig de toen heersende gewoonte van de ouderlingen werd er een vergadering in de school belegd en werden er aankondigingen in het dorp gedaan. De geschiedenis wordt eenvoudig en mooi door Wilford Woodruff verteld: „Bij mijn terugkomst vertelde mijn schoonzuster mij over de vergadering. Ik liet meteen mijn paarden grazen en ging naar de school, zonder maaltijd. Terwijl ik voortliep bad ik opricht of de Here mij zijn Geest wilde schenken en of, als deze mannen de dienstknechten Gods waren, ik het mocht weten. Ook bad ik of mijn hart voorbereid mocht zijn de goddelijke boodschap die zij zouden brengen te ontvangen.

Toen ik de vergaderplaats bereikt had, zag ik dat de zaal al vol was. Mijn broeder Azmon was er al voordat ik er aankwam. Hij was al even verlangend te horen wat deze mannen te zeggen hadden. Ik drong mij door de menigte en ging op een van de banken zitten, vanwaar ik alles kon zien en horen.

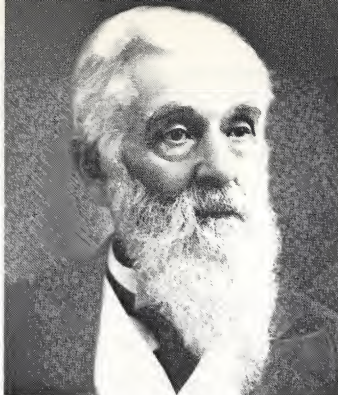
Broeder Pulsipher opende met gebed. Hij knielde neer en legde voor de Here in de naam van Jezus Christus zijn hart bloot. Zijn manier van bidden en de invloed die ervan uitging maakten grote indruk op mij. De Geest des Heren rustte op mij en gaf getuigenis dat hij een dienstknecht Gods was. Na de zang predikte hij anderhalf uur tot de mensen. De Geest Gods rustte op hem en hij gaf een sterk getuigenis van de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon en van de zending van de profeet Joseph Smith. Ik geloofde alles wat hij zei. De Geest gaf getuigenis van de waarheid. Broeder Cheney stond daarna op en gaf zijn getuigenis van de waarheid van de woorden van broeder Pulsipher. Er werd daarna door de broeders aan iedereen gelegenheid gegeven op te staan en voor of tegen hetgeen zij hadden gehoord te spreken. Bijna onmiddellijk stond ik op. De geest des Heren spoorde mij aan getuigenis te geven van de waarheid van de boodschap die door de broeders uitgedragen was. Ik drong er bij mijn burenen en vrienden op aan deze mannen niet tegen te spreken, want zij waren dienstknechten des Heren. Zij hadden ons die avond het zuivere Evangelie van Jezus Christus gepredikt. Toen ik ging zitten, stond mijn broer Azmon op en gaf een overeenkomstig getuigenis. Hij werd door verschillende anderen gevolgd.” (Hartshorn, p. 106-108.)

Lorenzo Snow

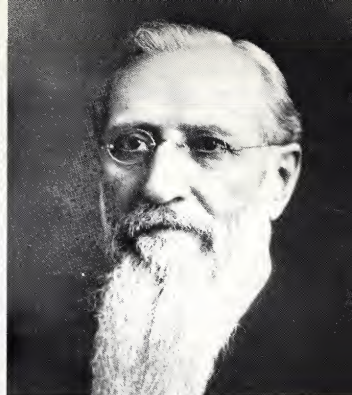
Toen Lorenzo Snow voor het eerst van de teruggegeven Kerk hoorde, was hij een goed student, die uit was op een militaire loopbaan. Eliza R. Snow, zijn zuster, was

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

tot de Kerk bekeerd en probeerde haar broer te bekeren. President Snow kwam onder de indruk van Joseph Smiths vader en schrijft over de grote invloed die deze op hem had:

„Het verwonderde mij dat hij tegen mij zei: ‚Maak u geen zorgen, neem het kalm op en de Here zal u de waarheid tonen van Zijn groot werk van de laatste dagen, en u zult gedoopt willen worden.‘ . . . Ik bestudeerde de beginselen . . . Ik hoorde de profeet spreken over het grootste aller onderwerpen. Soms werd hij vervuld met de Heilige Geest. Dan sprak hij als met de stem van een aartsengel en was vervuld met de macht Gods. Zijn gehele persoonlijkheid straalde en zijn gezicht werd verhelderd tot het leek op de zuiverheid van sneeuw . . . Ten slotte werden mijn gebeden verhoord en was ik genoeg van de waarheid overtuigd dat ik gedoopt wilde worden, dat ik voor mezelf kennis wilde verkrijgen van het getuigenis dat Joseph Smith God gezien had . . .

Ik was toen een jongeman vol wereldlijke aspiratie, met schitterende vooruitzichten en de middelen om mijn ambitie, een universitaire opleiding volgen, te bevredigen. Bovendien had ik welgestelde, trotse . . . vrienden en bloedverwanten die er verlangend naar uitkeken dat ik het ver zou brengen in het leven. Men kan daarom wel begrijpen dat het geen geringe zaak was het besluit te nemen dit alles op te geven, deze verwachtingen de bodem in te slaan en mij aan te sluiten bij de arme, onwetende, verachte ‚mormonen‘. Zo werden zij in die dagen beschouwd . . .

Maar, met de hulp van de Here — want ik weet zeker dat Hij me geholpen moet hebben — gaf ik mijn trots en aspiraties op en ging zo nederig als een kind naar de wateren des doops. Ik ontving de verordeningen van het Evangelie van iemand die zei een apostel te zijn.”

Broeder Snow bleef de Kerk onderzoeken en werd in

juni 1836 te Kirtland in Ohio gedoopt (Hartshorn, p. 130.)

Joseph F. Smith

Toen Joseph F. Smith nog maar 15 jaar was werd hij geroepen op zending te gaan naar Hawaïi. Twee jaar later brandden daar het magazijn en de kerk af door een ongeluk van de jonge Charles Clement Hurst [jonge, nieuwe zending in de zending in Hawaïi], en de broeders die hun koffers en andere bezittingen daar bewaarden verloren alles wat zij bezaten, met inbegrip van hun kleding en dagboeken. De meeste bezittingen van broeder Joseph F. Smith waren evenals die van de andere broeders in dit gebouw opgeslagen en werden door het vuur vernietigd. Onder zijn bezittingen bevonden zich zijn kleding, en exemplaren van het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, die hem door de patriarch Hyrum Smith ten geschenke waren gegeven. In een van die boeken had broeder Joseph F. Smith zijn zendingencertificaat geleid. Toen het gebouw met inhoud verwoest werd, gingen de koffers van broeder Smith met alles wat erin zat zo goed als verloren, behalve zijn zendingencertificaat. Op de een of andere merkwaardige wijze bleef het gespaard, al was het aan de randen geschroeid. Maar geen enkel woord was uitgewist, hoewel het boek waar het in lag totaal verbrand was. (Hartshorn, p. 175.)

Heber J. Grant

Een van de belangrijkste zedingsbelevissen van Heber J. Grant vond plaats in zijn eigen gezin.

„Ik herinner mij wat voor mij in deze tabernakel de grootste belevenis van mijn leven was. Ik zag voor de eerste keer in de gemeente mijn broer, die zorgeloos en koppig was en geen belangstelling voor het Evangelie van Jezus Christus had.

Toen ik hem voor de eerste keer in dat gebouw zag en

Ik beseftte dat hij God zocht om inzicht aangaande dit werk, boog ik mijn hoofd en bad ik of, als ik gevraagd zou worden tot de menigte te spreken, de Here me wilde inspireren door de openbaringen van de Geest, van die Heilige Geest waarin iedere ware heilige der laatste dagen gelooft. Ik bad ook dat mijn broer dan zou erkennen dat ik niet uit eigen kracht had gesproken, dat ik geïnspireerd was door de Here.

Ik beseftte dat, als hij dat toegaf, ik er hem^o op zou kunnen wijzen dat God hem een getuigenis had gegeven dat dit werk uit Hem was.

Ik nam een boek uit mijn zak dat ik altijd bij mij droeg, genaamd *Teksten opzoeken*. Ik legde het voor mij neer toen ik ging spreken . . . ik bad om inspiratie van de Here en het geloof van de heiligen der laatste dagen. Ik dacht tijdens mijn toespraak van een half uur niet meer aan het boek en ging aan het einde gekomen weer zitten . . .

Ik wijdde de dertig minuten van mijn toespraak bijna geheel aan mijn verstandelijk getuigenis dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en sprak van de prachtige werken van de profeet Joseph Smith. Ik gaf getuigenis van de kennis die God mij gegeven had dat Joseph inderdaad een profeet was van de ware en levende God.

De volgende morgen kwam mijn broer in mijn kantoor en zei: „Heber, ik heb je gisteren op een bijeenkomst horen spreken.”

Ik zei: „Ik denk dat het de eerste keer was dat je je broer hoorde spreken.” „O, nee,” zei hij, „ik heb je al vele malen gehoord.”

Hij zei: „Ik kom meestal laat binnen en ga dan boven zitten. Ik ga vaak weer naar buiten vóór de bijeenkomst afgelopen is, maar je hebt nog nooit zo gesproken als gisteren. Je hebt niet uit eigen kracht gesproken. Je werd geïnspireerd door de Here.” Precies de woorden die ik de vorige dag in mijn gebed tot de Here had geuit!

Ik zei tegen hem: „Bid je nog steeds om een getuigenis van het Evangelie?”

Hij zei: „Ja, en het maakt me erg ongeduldig.”

Ik vroeg: „Waar heb ik gisteren over gesproken?”

„Je sprak over de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith.”

Ik antwoordde: „En ik werd geïnspireerd; en ik heb nog nooit zo gesproken — tenminste wanneer jij me gehoord hebt — als gisteren. Verwacht je dat de Here een stok neemt en je slaat om je aandacht te krijgen? Wat wil je nog meer voor getuigenis van het Evangelie van Jezus Christus dan dat iemand niet uit eigen kracht maar onder Gods inspiratie spreekt, en dan getuigt van de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith?”

De volgende sabbat vroeg hij mij of hij kon worden gedoopt.” (Hartshorn, p. 216-17.)

B. F. Grant is een halfbroer van Heber J. Grant. Hij werd op veertigjarige leeftijd gedoopt.

George Albert Smith

Toen president George Albert Smith als zending in het zuiden van de Verenigde Staten van Amerika werkte, beleefde hij het volgende:

„Wij bevonden ons in een bebost gebied. Overdag hadden we vergaderd met de mensen uit de omtrek, die waren erg vriendelijk en ontvankelijk voor onze boodschap. Een van de heiligen aldaar had ons uitgenodigd 's avonds bij hem thuis te komen. Hij had een eenvoudig huis, gebouwd van boomstammen. Het bestond uit twee kamers en een kleine bijkeuken. Er waren zes zendingelingen in de groep, zodat het huisje overvol was.

Te middernacht schrokken wij wakker van geschreeuw buiten. Wij hoorden liederlijke taal en gingen rechtop in bed zitten. De maan scheen helder, zodat wij konden zien dat er buiten veel mensen stonden. President Kimball sprong uit bed en begon zich aan te kleden. De mannen bondsen op de deur en gebruikten liederlijke taal. Zij schreeuwden dat die mormonen naar buiten moesten komen en dat zij ze neer zouden schieten. President Kimball vroeg me of ik op zou staan en ik zei: „Nee, ik blijf in bed, want ik weet zeker dat de Here voor ons zal zorgen.” Een paar seconden later werd er geschoten. Het gepeupel had zich blijkbaar in vier groepen verdeeld en beschoot van alle zijden het huis. De splinters vlogen om onze oren. Het was even stil, maar toen volgde er nog een salvo schoten en er vlogen nog meer splinters in het rond. Maar ik was helemaal niet bang. Ik was erg kalm terwijl ik daar lag en een van de verschrikkelijkste gebeurtenissen van mijn leven meemaakte. Ik wist zeker dat, zolang ik het woord van God verkondigde en zijn leringen volgde, de Here mij zou beschermen. En zo is het ook gegaan.” (Hartshorn, p. 241.)

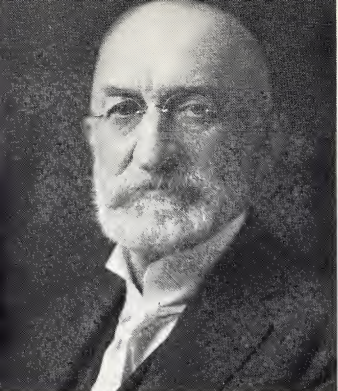
David O. McKay

Op 28 mei 1899 werd er in Glasgow tegelijk met de Schotse conferentie een gedenkwaardige bijeenkomst gehouden, die tekenend was voor de geest van dit zedingsgebied en de liefde en het medeleven onder degenen die daar werkten. President McKay heeft de gebeurtenissen van die dagen opgetekend in zijn dagboek, waaraan we hier ontleenen:

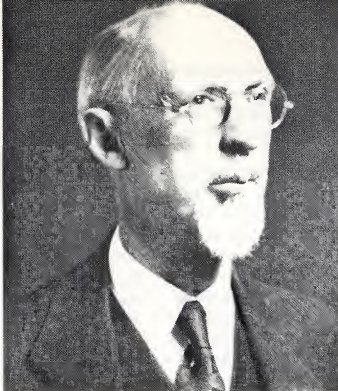
„Er was een vredige, hemelse steer in de kamer. Sommige broeders werden er zo door beïnvloed dat zij hun gevoelens in tranen onder woorden brachten.

Toen broeder Young na zijn toespraak ging zitten, zei broeder Charles Woolfenden: „Broeders, er zijn engelen in deze kamer,” en alle aanwezigen waren onder de indruk van de geest en voelde de goddelijke invloed, waaronder zij konden getuigen van de waarheid van zijn opmerkingen. Sommigen hielden van vreugde, van verschillende kanten hoorde men gesnik, en het was gepast, want het scheen mannelijk om daar te huilen.

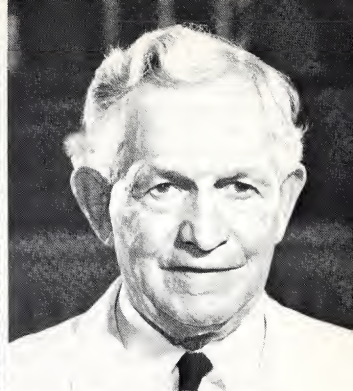
Aan het einde van de toespraken verenigden allen zich in een dankgebed tot de Here om Zijn zegeningen en

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

openbaringen. Toen sprak president James L. McMurrin tot de vergadering en zei onder andere: „De Here heeft ons werk aanvaard en wij staan nu rein voor Hem.”

Hij vervolgde: „Ja, broederen, er zijn engelen in deze kamer.” En deze aankondiging was niet schokkend, maar heel gewoon. Terwijl hij zich tot twee van de broeders richtte, zei hij dat hun beschermengelen aanwezig waren. Toen keerde hij zich tot mij en zei: „Laat mij dit tot u zeggen, broeder David, Satan wenst u als kaf te ziften [zie LV 52:12], maar God is met u en als u gelovig blijft, zult u in de raad van de Kerk komen.”

Joseph Fielding Smith

„Ik werd op 17 maart 1899 door Lorenzo Snow geroepen om op zending te gaan. Ik aanvaardde die roeping en werd aangesteld om een zending in Groot Brittannië te vervullen. Mijn broeder Richards werd ook geroepen om diezelfde tijd op zending te gaan en naar dezelfde plaats. Wij reisden samen.

In de middag van 12 mei 1899 werd ik door mijn vader, president Joseph F. Smith, tot zeventiger geordend.

Op 2 juni bereikten wij de kust van Ierland en zag ik voor het eerst iets van Engeland. Op het schip was ons doen opgevallen en hadden sommigen ons gevraagd waarom wij niet rookten en geen bier dronken. Daardoor kregen wij de kans hun te vertellen over het Woord van Wijsheid.

Op 3 juni konden we Ierland aan de ene kant en Wales aan de andere kant zien liggen. Wij kwamen precies twee weken nadat wij Philadelphia verlaten hadden in Liverpool aan. Wij werden naar het hoofdkantoor gebracht waar wij een werkterrein kregen toegewezen. Ik moest naar de conferentie in Nottingham gaan. Mijn broeder Richards, die met mij reisde, werd naar Leeds gestuurd.

Op 4 juni verliet ik Liverpool om vier uur in de middag en kwam die avond om half acht in Nottingham aan.

Niemand verwachtte mij. Ik kwam bij het zendingshuis aan. De deur was gesloten. Ik zette mijn koffer neer en ging erop zitten. Een paar kinderen die op straat speelden verzamelden zich en begonnen te zingen:

Meisjes, loop mij achterna naar Salt Lake City,

Waar de mormonen geen medelijdigen hebben. Ik liep naar hen toe maar zij liepen hard weg. Dat was mijn eerste welkom in het zendingsgebied.

6 juni was een heel belangrijke dag in mijn leven. Ik had ongeveer een maand eerder mijn land verlaten met het doel het Evangelie aan dit volk te verkondigen. De straten waren nauw en anders dan thuis, maar wij gingen langs de deuren en maakten goede vorderingen. Ik probeerde tijdens mijn eerste optreden in het zendingsgebied vijftientig huizen. Vele deuren werden voor mijn neus dichtgeslagen en ik moest beledigingen incasseren. Toch deed het mij goed.

Wij hielden bijeenkomsten op straat. Wij reisden 10 tot 13 kilometer, soms zelfs 22 kilometer. Het was heel gewoon dat wij van de ene naar de andere plaats liepen. De langste wandeling die ik ooit op zending maakte — wij liepen altijd — was van Uttoxeter in Staffordshire, door Derby, naar Nottingham. Ik vertrok om zes uur 's morgens en kwam om twaalf uur 's avonds in Nottingham aan. Ik liep de hele afstand.

Het was heel gewoon dat wij 19 of 20 kilometer liepen om een bijeenkomst te houden. We hadden leden van de Kerk in plaatsen die 16 of 23 kilometer van ons hoofdkantoor verwijderd waren en wij vonden het heel gewoon naar hen toe te lopen. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit met een bus ging. Ik liep. . .

Ik zal altijd dankbaar zijn dat de Here mij dit liet beleven.” (Hartshorn, p. 318-320.)

Harold B. Lee

President Lee hield veel van muziek. Zijn muzikale talenten kwamen instrumentaal bij hem tot uitdrukking,

maar toen hij ongeveer negentien jaar was ontwikkelde hij ook een mooie stem. Toen hij later geroepen werd om als zending te dienen in de westelijke staten van de Verenigde Staten, maakte hij veelvuldig gebruik van zijn muzikaal talent.

Broeder Lee had een collega genaamd Willis I. Woodbury, met wie hij langs de deuren ging. Deze droeg altijd een stapel muziek in de ene hand en een cello in de andere. Bij elke gelegenheid, stopten de twee, openden de kist, en begonnen. Broeder Woodbury speelde cello en broeder Lee zong. Hun muziek maakten de luisteraars meer ontvankelijk voor de boodschap van het Evangelie. Broeder Lee was een geboren leider onder de zendingen en leden en droeg er het zijne toe bij dat meer dan veertig mensen gedoopt werden. (Preston Nibley, *The Presidents of the Church*, Deseret Book Company: Salt Lake City, Utah, 1974, p. 437.)

Spencer W. Kimball

Spencer W. Kimball was een grootse en actieve zending tijdens zijn zending in het centrum van de Verenigde Staten. Maar meer dan welke geschiedenis uit zijn zendingstijd ook is voor ons van belang wat

president Kimball, als de profeet des Heren, ons te zeggen heeft over het zendingswerk:

„Misschien is wel de grootste reden waarom we zendingswerk doen, de wereld de kans te geven het Evangelie te horen en te aanvaarden. De Schriften staan vol met geboden, beloften, roepingen en beloningen aangaande het verkondigen van het Evangelie. Ik gebruik het woord *geboden* met opzet, want het is een dringend voorschrift, waar wij zowel individueel als gemeenschappelijk niet aan kunnen ontkomen.

Er zijn nu 18.600 zendingen. Wij kunnen er meer hebben. Veel meer! . . . Iedere kundige, waardige man moet het kruis opnemen. Wat een leger zouden we hebben, dat Jezus Christus verkondigt en dien geuwsigt!

(Lijt een toespraak op donderdag 4 april 1974 gehouden op een instructievergadering van de regionale vertegenwoordigers.)

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

Temarama's fijnste dag

DOOR DOYLE L. GREEN
Illustraties Jerry Harston

Dit is een waar verhaal over een klein meisje met een groot geloof. Haar naam was Temarama. Het was een uitstekende naam voor dit opgewekte meisje. Ze woonde op het kleine eilandje Vahitahi in de Stille Zuidzee, en *te marama* betekent daar *het licht*.

Toen ik voor de Kerk op zending was in het zendingsgebied Tahiti, werd ik op het eilandje Vahitahi gestationeerd. Mijn collega en ik woonden daar een aantal weken in een miniatuurhuisje, vervaardigd uit samengevlochten cocosblad. Temarama's familie woonde in een huis daar vlakbij.

Omdat ik pas op zending was kende ik de taal slecht. Dit kleine meisje van acht jaar werd mijn onderwijzeres. Zij noemde de Tahitiaanse naam ergens van en die zei ik dan na. Dan lachte ze om de manier waarop ik het gezegd had en zei het opnieuw, en dat ging goed tot het klonk zoals het hoorde.

Ze hielp me ook met het lezen van het Tahitiaanse Boek van Mormon. We hebben heel wat tijd met elkaar doorgebracht om de taal te leren, bezoeken af te leggen en naar vergaderingen te gaan. We zijn heel goeie maatjes geworden.

Op een dag hadden we een gesprek met een groep mensen, tussen de cocospalmen. Temarama pakte mijn hand beet om me weer iets te leren over de taal. Iemand uit het groepje zei voor de aardigheid: „Temarama, weet je niet dat een protestants meisje de hand van een mormoonse zending lid vast mag houden?”

De man plaagde alleen maar, voor Temarama was het echter geen grap. Grote tranen rolden over haar wangen toen ze haar hand van de mijne wegtrok. Later legde ze mij uit dat haar moeder lid was van de Kerk maar dat haar vader, die geen lid was, haar niet wilde laten dopen.

Temarama ging graag naar het jeugdwerk, de zondagsschool en de andere vergaderingen. Ze zong graag en had veel liedjes uit haar hoofd geleerd. Boven alles wist ze dat de Kerk waar was. Ze vertelde mij dat ze, sinds de dag dat ze acht jaar was geworden, haar vader had gesmeekt of ze mocht worden gedoopt, maar hij zei telkens „nee”.

Hoewel de tranen in haar ogen stonden, zei Temarama glimlachend tegen mij: „Maar je moet wachten, ik weet dat de tijd zal komen dat ik lid kan zijn van de Kerk van onze hemelse Vader.”

Mijn taak voerde me naar andere eilanden, en Temarama ging naar het eiland Tahiti, daar ging ze op school. Op een dag hoorde ik dat ze gedoopt was. Ik vernam hoe het was gegaan.

Terwijl het geloof en getuigenis van Temarama groeiden, groeide haar verlangen om lid te worden ook. Op een dag zei ze tegen haar moeder: „Ik wil niet langer leven als ik niet lid ben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik weet dat het waar is. Wees dus niet ongerust als ik niet meer eet want ik neem

geen hap voedsel meer totdat papa me laat dopen in de kerk van onze hemelse Vader.”

Natuurlijk vertelde Temarama's moeder aan haar vader hoe Temarama erover dacht. „Als het werkelijk zoveel voor haar betekent,” zei hij, „dan geef ik mijn toestemming.”

Een paar dagen later is Temarama gedoopt in een mooie, heldere stroom, die van de hoge bergen op Tahiti naar beneden komt. De zondag daarna hebben de zendingspresident, enkele zendingen, en een aantal leden van die gemeente hun handen op haar hoofd gelegd, de Heilige Geest aan haar verleend, en Temarama bevestigd tot lid van de Kerk. Ze vertelde mij dat dit de fijnste dag van haar leven was.

Ik geloof dat ik nimmer iemand gekend heb die groter geloof en een sterker verlangen had om lid te worden van de Kerk dan dat kleine meisje.

Er zijn nog meer weken voorbij gegaan en ik ontving een brief van de zendingspresident waarin mijn collega en ik gevraagd werden naar het hoofdkantoor van het zendingsgebied te komen en een conferentie van de zendingen bij te wonen. Toen wij in het zendingskantoor waren aangekomen, stond ik op de voorgalerij en zag Temarama op blote voeten op straat lopen en spatten in de plassen die er door de regen waren gemaakt. Toen ze het hek binnen kwam en me zag, sprong ze met één sprong op de galerij. Zodra ze weer kon ademhalen, flapte ze de Tahitiaanse begroeting eruit: „*la ora na oe* (moge u leven).”

Ik zei: „*la ora na oe, Temarama. E mea maitai anei oe* (hoe gaat het met je?)”

„Ik ben zo gelukkig!” riep ze uit. „Heeft u het nieuws gehoord?”

Ik vertelde haar dat ik het had gehoord, er rolden tranen van dankbaarheid uit haar grote bruine ogen. Toen glimlachte ze en zei: „Nu kan ik uw hand wel vasthouden, denkt u niet?”

Er waren ook tranen in mijn ogen toen ik antwoordde. „Natuurlijk, Temarama, kun je mijn hand vasthouden.”

Drummer zingt bas

DOOR DAWN ASAY

Elke zomeravond zong het kikkerkoor in de vijver voor een reusachtig gehoor. Alle schepselen in het omliggende bos luisterden voor ze gingen slapen naar het gelijkmatige ritme: kwak-kwaak, kwak-kwaak.

De ster van het koor was Drummer Kikforst. Zijn zware kwoak-kwoak gaf de muziek een bijzondere klank. De kleine kikkertjes waren niets meer dan gewone dikkopjes en droomden ervan dat ze eens zulke lage bastonen konden zingen als Drummer.

Op een dag kwamen er mensen naar de vijver. Een man leidde een groep kinderen naar Drummers hoek. De bezoekers zagen er niet gevaarlijk uit, maar de kikkers waren op hun hoede en gereed om dadelijk in het water te springen.

De man sprak het meest. Hij wees naar de broedplaats van de kikkervisjes, het groene mos, en de moerasplanten. Toen zag hij Drummer.

Hij zei: „Daar zien jullie een echte *Catesbiana* — een echte brulkikvors. Let op zijn sterke achterpoten en de grote keel. Een *Catesbiana* heeft een geweldig geluid!”

Natuurlijk hoorde Drummer elk woord. Toen de man sprak, zwelde Drummers keel op van trots. Hij kwoak-kwoakte uit alle macht.

Van die dag af was Drummer een andere kikker geworden. Hij reageerde niet meer op zijn oude naam.

„Mijn naam is *Catesbiana*” baste hij.

Het koor zong nog, maar niemand vond het meer leuk, omdat Drummer aldoor zweeg.

„Drummer — ik bedoel *Catesbiana*”, zei de dirigent van het koor op een dag, „waarom zing je niet meer met ons mee?”

„Ik moet mijn geweldige stem sparen”, antwoordde Drummer.

Weldra merkten Drummers vrienden op dat hij aldoor op een plaats bleef zitten.

„*Catesbiana*”, riepen ze, „waarom spring je niet meer in het rond?”

„Ik moet zuinig zijn op mijn sterke achterpoten”, antwoordde Drummer. Jullie weten dat ik een geweldig voorbeeld van een kikker ben!”

De dagen gingen voorbij en Drummer werd dunner en dunner. Hij sprong niet meer rond de vijver om muggen en vliegen te zoeken. In plaats daarvan at hij alleen insecten die binnen het bereik van zijn tong kwamen.

Elke dag bleef Drummer gewoon zitten en wachtte of er bezoekers kwamen die hem zouden bewonderen. Hij had besloten dat hij zijn stem en zijn sterke achterpoten zou sparen door ze niet te gebruiken. Hij probeerde ook zijn keel niet meer op te blazen dan nodig was.

Uiteindelijk letten de kikkers niet meer op Drummer.

Hij bleef zo stil zitten om zichzelf te sparen, dat ze gingen denken dat hij een steen was.

Op een dag kwamen er bezoekers bij de vijver. Een van hen wees op de kikkervisjes, het groene mos, en de moerasplanten.

„Hmmm”, zei de man toen hij Drummer zag. „Dat is een interessante kikker daar. Hij ziet eruit alsof hij eens een geweldige *Catesbiana* is geweest, een echte brulkikvors, maar nu is hij zeker ziek. Kijk, hoe zijn vel in plooiën hangt en hoe dun en zwak zijn achterpoten zijn. Die kikker kan waarschijnlijk niet eens meer zingen.”

Toen Drummer dat hoorde, probeerde hij zijn keel op te blazen en zijn laagste noot te kwaken, er kwam echter alleen maar een klein piepgeluidje uit.

Toen de bezoekers waren vertrokken, zat Drummer verdrietig op zijn steen en dacht en dacht. *Het was helemaal geen goed idee om mijn stem te sparen*, dacht hij. Toen probeerde hij een grote sprong te nemen naar de rand van de vijver. *Pats!* Hij viel naast een steen in het water.

„O!” zei Drummer. „Ik geloof dat het me ook geen goed heeft gedaan mijn poten te sparen.”

„Wat moet ik doen?” mopperde de arme Drummer. „Ik ben helemaal niet geweldig meer! Mijn stem heeft geen kracht meer, en ik kan niet ver meer springen. Ik wou dat ik weer was zoals vroeger!”

Drummer besloot te oefenen met springen. Hij at weloverwogen samengestelde kikvorsenmaaltijden. Hij zong en zong en zong. Beetje voor beetje kwamen zijn kracht en stem weer terug. Het duurde lang, maar eindelijk was Drummer weer als eerst!”

„Zuinig op iets zijn is de beste manier om het kwijt te raken”, vertelde Drummer op een avond aan zijn vrienden na een koorrepetitie.

Kwak-kwak, kwak-kwoak, alle kikkers waren het ermee eens.

*

Geïllustreerd door Pat Machin

Marietjes bekering

DOOR MILDRED J. WIMMER

Marietje stond in de slagerij in de rij die langzaam opschoof. De pasgebakken broden uit de bakkerij had ze al in haar boodschappentas. Ze glimlachte toen ze een vrouw vlakbij haar over haar hoorde praten.

„Er zijn niet veel meisjes die vlees voor hun vader en moeder kunnen uitkiezen”, vertelde de vrouw tegen haar vriendin. „Maar heb je gezien hoe Marietje naar de slager kijkt om er zeker van te zijn dat hij goed vlees snijdt!”

Marietje dacht bij zichzelf: „Ik doe graag boodschappen voor mama”, terwijl ze het marktplein afliep en vlug met het vlees en het brood naar huis liep.

Toen Marietje thuiskwam, was moeder in de keuken de soep aan het klaarmaken voor het avondeten.

„Foei. Het is pas tien uur en het is nu al warm!” riep papa uit, terwijl hij binnenkwam om wat koud water te drinken. Al gauw waren papa, mama en Marietje in gesprek over Marietjes school, het warme weer en andere dingen. Marietje hield van de zaterdag. Het was fijn als het hele gezin bij elkaar was!

Een luid gebel aan het hek kondigde bezoek aan. Marietje ging naar het raam en riep: „Wat is er?”

Er stonden twee blonde jongemannen bij het hek, netjes gekleed, met een wit overhemd en een stropdas. Ze zeiden dat zij met haar vader wilden spreken.

„Papa,” riep Marietje. Papa en mama kwamen bij haar bij het raam staan. Mama vertelde dat deze jongemannen gisteren ook aangebeld hadden

en dat zij hun gevraagd had terug te komen als papa thuis was.

„Kom binnen, kom binnen!” riep papa en deed de deur uitnodigend open voor de jongemannen.

Ze vroegen papa toestemming een gebed te mogen doen. Hij stemde erin toe en er kwamen tranen in Marietjes ogen, terwijl zij luisterde, want zij gebruikten dezelfde woorden als zichzelf als zij in haar hart tot haar hemelse Vader bad! Ze wist niet dat er mensen waren die op die manier hardop durfden te bidden.

De bezoekers noemden zichzelf zendingen en zij vertelden over een jongeman die met God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus gesproken had en later een kerk gesticht had.

Marietjes hartje klopte wild, toen de zendingen zeiden dat zij wisten dat deze dingen waar waren en dat er heden ten dage een levende profeet op aarde was die president van de Kerk was, die de jongeman Joseph Smith gesticht had.

Het gezin keek met verlangen naar elk volgend bezoek van de zendingen uit. Marietje ging graag naar het jeugdwerk en ze was bijzonder gelukkig toen het gehele gezin samen naar de zondagschool en andere vergaderingen van de Kerk ging. Ze hadden nu elke morgen en avond gezinsgebed en Marietje deed haar eigen gebeden hardop. De zendingen leerden hen over tempels, waar zij voor altijd als gezin verzegeld konden worden!

Op de dag, waarop zij gedoopt werden, keek Marietje toe hoe haar vader en daarna haar moeder onder water gingen in hun prachtige witte kleren. Toen was Marietje aan de beurt. Een ouderling nam haar bij haar hand, stak zijn andere hand omhoog en sprak een kort gebed uit.

Toen Marietje uit het water stapte, voelde ze een warme gloed van geluk. Nu was ze echt lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ze kon nauwelijks wachten om het Evangelie met al haar vriendinnen te delen. *

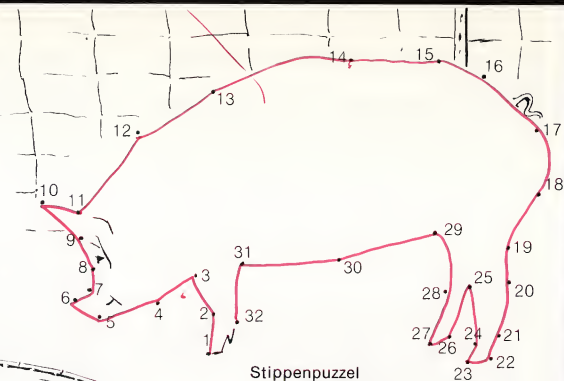
Geïllustreerd door Nina Grover

Welke vis?

DOOR ROBERTA FAIRALL

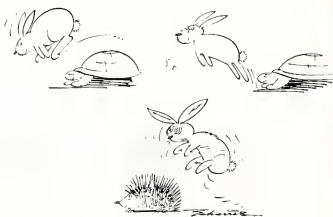
Volg de vissnoeren naar de juiste vis

Stippenpuzzel

DOOR CAROL CONNER

Verbind de stippen en je vindt een
dier op de boerderij dat een groot
gezin grootbrengt

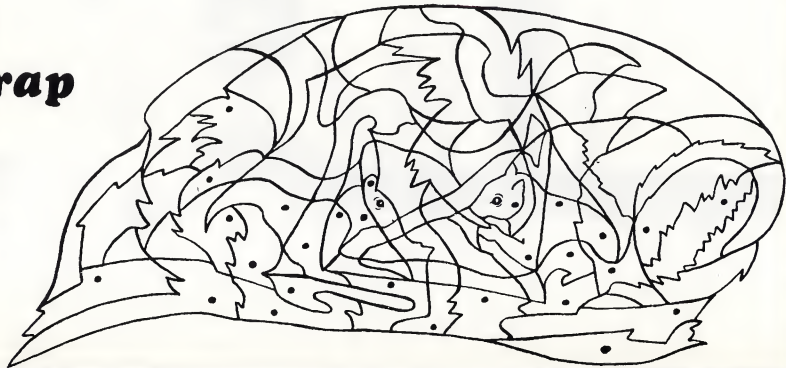

Kleurpuzzel

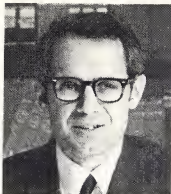
DOOR CAROL CONNER

44 blanco

**Voor
de grap**

VRAG EN ANTWOORD

Waarom moet ik ernaar streven het celestiale koninkrijk in te gaan — omdat mijn ouders het willen, omdat ik weet, wat er met mij zal gebeuren als ik het niet doe, omdat ik de Here liefheb of omdat ik weet dat het goed is dat te doen?

Omdat de Here zelf het gezegd heeft; omdat onze liefde en ons geloof in de eerste plaats de Here en Zijn raad gelden. Hij heeft gezegd: „ . . . zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Mattheüs 6:33; III Nephi 13:33.) Welk een belofte! Geloof in de Here hebben is Zijn woord horen, Zijn woord geloven en naar Zijn woord leven. De leefregel van de profeet Joseph Smith was eenvoudig: „Als de Here het gebiedt, doe het dan!” (*Documentary History of the Church*, deel 2, p. 170.)

Waarom vertrouwen we de Here? Omdat de Here God is, onze volmaakte, liefhebbende, alwetende, almachtige, genadige, rechtvaardige Vader in de hemel, die ernaar verlangt Zijn kinderen te zegenen en allen de vreugde en heerlijkheid te geven die zij willen ontvangen. We vertrouwen Zijn stem, Zijn woorden en Zijn profeten boven alle andere stemmen die misschien tot ons hart en verstand spreken.

Er gaat een verhaal over een jongen die met zijn vader in de wei staat. Ze turen in de verte; hun vee is zoek. De vader, die scherpe ogen heeft, zegt: „Ik zie daarginds vee in de noordelijke wei.” De ogen van de jonge zoon waren niet zo goed als die van zijn vader en hij kon ze zelf niet zien, maar de jongen zei bij zichzelf: „Ik weet dat het vee daar is, want mijn vader zegt het.”

Waarom zei de Here ons eerst het celestiale koninkrijk te zoeken? Mag ik u een reden geven waarom Hij zei dat we dat moeten doen? Ik denk aan het celestiale koninkrijk niet alleen als aan een plaats om er binnen te gaan, maar ook als een hoedanigheid en een toestand van de ziel. Celestiale mensen met op die van Christus gelijkende eigenschappen en karakters zullen het celestiale koninkrijk binnengaan. (LV 88:22-41.) Als ik het eerste deel van de vraag eens anders onder woorden breng: „Waarom zou ik er niét naar streven een celestiaal wezen te zijn, met een goddelijk karakter dat op dat van Christus lijkt?” De geïnspireerde openingsrede van president Lee tijdens de conferentie van oktober 1973 doet mij beter weten dat u en ik kinderen van God zijn met de mogelijkheid om te groeien. Onze

patriarchale zegens, de levende profeten, de Schriften en de Heilige Geest getuigen tot ons dat we meer kunnen worden dan we lijken te zijn — dat wij door het zoenoffer van Jezus Christus en door gehoorzaamheid aan Zijn Evangelie der goddelijke natuur deelachtig worden. (II Petrus 1:1-11.)

Wij stervelingen zijn min of meer als de blinde die alleen maar een wereld van duisternis ervaart en toch hoort op een dag, waarop hij zien kan. Daarom hebben wij misschien, als de blinde, het celestiale leven niet onderhouden (voorzover we ons herinneren), maar wij kunnen er schijnsels van hebben en verwerven (in het licht van het leven van grote mannen, of in een kostbaar moment van dienstbetoon, enzovoort). En wij kunnen het getuigenis van de Heilige Geest en de werkelijkheid ervan aanvoelen, waardoor wij gaan hopen op en streven naar dat wat wij niet ten volle kennen. U kunt vragen: „Waarom zou ik streven naar iets dat ik niet werkelijk heb leren kennen, het celestiale koninkrijk?” In I Korinthiërs 2:9 lezen we: „Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgekomen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” U ziet het, anderen hebben geweten en ervan getuigd dat een celestiaal leven dat op dat van Christus lijkt, alles is wat de Here ervan zegt.

Wie zou er tevreden zijn met het teruggekaatste licht van de maan, indien hij wist dat hij de heerlijkheid van de zon kon hebben? (LV 76:70.) Wie zou er tevreden zijn met de toestand voor alle eeuwigheid afgescheiden en alleen te zijn, indien hij wist dat hij in eeuwige liefde en heerlijkheid met zijn metgezellin, zijn gezin en geliefden kan leven en eeuwige vooruitgang kan maken? (LV 132:22.) Wie zou er tevreden zijn met een persoonlijkheid en karakter dat slechts in beperkte mate wist anderen te dienen, indien hij wist dat hij een karakter kan hebben dat op dat van Christus lijkt, met goddelijke macht om te helpen, op te beuren, en vreugde in het leven van anderen — vele, vele anderen te brengen, en dat voor eeuwig?

De sleutel daartoe is ernaar streven te weten wat president Lee weet, wat de profeten voor hem geweten hebben en wat Jezus Christus zelf onderwees: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.) Waarom? Omdat Hij het zei en wij Hem vertrouwen, liefhebben en Zijn geboden onderhouden.

John Covey
Assistant-hoogleraar
Department of Organizational Behaviour
Brigham Young University

De antwoorden dienen als hulpmiddel en voor blikverruiming, niet als stellige verklaringen over leerstellingen van de Kerk.

Spot niet met God

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Toespraak oktoberconferentie 1974

Broeders en zusters en vrienden, we zijn blij u, de leiders en leden op deze conferentie te zien. We hopen dat u door wat tijdens deze conferentie plaatsvindt opgebouwd zult worden.

In de persconferentie die wij bijwoonden werd ons vaak de vraag gesteld: „Hoe is de toestand van de Kerk?” Ons antwoord was: „De Kerk maakt het goed en ze groeit; ze is sterk en gezond. Dank u.”

Bij deze conferentie tellen we 661 ringen. Toen ik in 1943 naar het hoofdkantoor van de Kerk kwam, waren het er maar 148. Er waren geen ringen aan de andere kant van de oceanen en we moesten nog vele jaren wachten alvorens de Kerk de oceanen en uitgebreide landstreken begon over te steken. Er zijn nu — sedert president Romney de ring Auckland in Nieuw-Zeeland stichtte — 86 ringen overzee. We tellen nu 112 zendingsgebieden behalve de 661 zendingsterreinen in de ringen en we tellen nu ongeveer 18000 zendingen terwijl het in 1943 slechts een betrekkelijk klein groepje was. Wij zijn blij met die groei, die doortzet en blijft doorgaan.

En wanneer ons gevraagd wordt, waarom we zulk een gelukkig volk zijn, dan luidt ons antwoord: „Om-

dat we alles hebben — het leven met al zijn mogelijkheden, de dood zonder vrees, het eeuwige leven met oneindige groei en vooruitgang.”

Met 3,3 miljoen leden van velerlei ras en uit talloze landen uit alle windrichtingen, zullen wij binnenkort weer een jaar van ontwikkeling en groei afsluiten.

De mensen wonen hun vergaderingen bij en zorgen voor hun persoonlijke taken. De tempels worden steeds talrijker en het werk in de tempels duidt op een sterk geestelijke instelling. Met het onderwijs, met de universiteiten en colleges, de academies en kweekscholen, en de kerkelijke onderwijsinstellingen gaat het goed. De kennis breidt zich uit en het getuigenis wordt versterkt.

Er wordt door het gehele land steeds meer gebouwd, zodat wij in tegenstelling tot de vele kerkgebouwen over heel de wereld die tot bar worden verbouwd, als woonhuis worden verhuurd of worden verlaten, bijna dagelijks over heel de wereld nieuwe gebouwen neerzetten die vol komen met gelukkige, getrouwe mensen.

We zijn niet volstaan en we pochen er niet op, maar wij houden constant in gedachten wat de Here tot ons heeft gezegd:

„... Indien gijlieden in Mijn woord

blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen;

En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31, 32.)

We moeten aan de woorden uit het hogepriesterlijk gebed des Heren denken:

„Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.

Zij zijn niet van de wereld, gelijkverwijst wijs ik van de wereld niet ben.

Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid.” (Johannes 17:15-17.)

Broeders en zusters, we zijn een reinigingscampagne begonnen. We zijn een volk dat heel veel dingen weggooit. Hopen afval groeien veel sneller dan de bevolking. Wij vragen u nu uw huis en uw erf te reinigen. „De mens is de hoeder van het land, en niet de bezitter ervan.”

Kapotte omheiningen moeten worden gerepareerd of afgebroken. Ongebruikte schuren moeten worden gerepareerd, van een dak voorzien, geschilderd of afgebroken. De sloten moeten worden opgeschoond. Verlaten huizen kunnen misschien met de grond worden gelijkgemaakt. We zien uit naar de dag, waarop in al onze gemeenschappen, stedelijk en landelijk, een universele drang

heerst om schuren en stallen te reinigen, te herstellen en op te schilderen, troitours aan te leggen, sloten op te schonen en ons eigendom tot iets moois, iets dat men behouden wil, te maken.

We hebben de leiders van de jongerengroepen, de hulporganisaties en van de quorums van de priesterschap gevraagd dranga achter dit geconcentreerde verfraaiingswerk te zetten.

De Here zei:

„De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid . . .” (Psalm 24:1.)

„En Ik, de Heere God, nam den mens, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren.” (Mozes 3:15.)

Daarom dringen we er bij ieder uwer op aan, eigendom dat in uw hand is schoon te maken en in een mooie staat te houden.

Wij waarschuwen u tegen de zogenaamde polygamiecultus, die u op een dwaalspoor zou brengen. Bedenk dat de Here hier tientallen jaren geleden een einde aan heeft gemaakt door het woord van een profeet die de openbaring aan de wereld bekend maakte. Overal treft u mensen aan die u willen verleiden en u veel verdriet en wroeging geven. Heb toch niet te doen met hen die u op het verkeerde pad brengen. Het is verkeerd en zondig de Here te negeren als Hij spreekt. Hij heeft gesproken — met kracht en afdoend. We dringen er bij u op aan uw kinderen eerbied, rechtsheden en eerlijkheid te onderwijzen. Is het mogelijk dat ergens een van onze kinderen niet weet hoe zondig het is te stelen? Het is niet te geloven hoe wijdverbreid de vernielzucht, diefstal en roof zijn. Bescherm uw gezin er tegen door goed onderwijs.

Broeders en zusters, we leren al onze mensen getrouw te zijn. „Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden. (Twaalfde artikel des geloofs.)

Het feit dat onze mensen zich ont-

houden van alcohol, thee, koffie en tabak is misschien een van de dingen waardoor de Kerk zich het meest onderscheidt. Natuurlijk is er een aantal dat blijkbaar niet de moed en het getuigenis heeft dit gebod te volgen, maar vele duizenden nemen het goed in acht.

Een van de vele openbaringen van God door de mond van een levende profeet was LV 89, dat bekend staat als het Woord van Wijsheid. 141 jaar lang hebben we nu reeds de grote waarheid die in deze openbaring belichaamd was, in praktijk gebracht, dat wij ons moeten onthouden van wijn en sterke drank, dat thee en koffie niet voor het lichaam zijn, en dat wij tabak in geen enkele vorm moeten gebruiken en dat het alleen goed is voor kneuzingen en al het zieke vee. (LV 89:8.)

We ontdekten onlangs in Minnesota een gemeenschap die een bepaalde dag net als de dag van de landing in Normandië „D-day” had genoemd. Op deze dag overreedden zij via alle mogelijke instellingen de mensen het roken te staken. Op hun „D-day” van 7 januari meldden zij 271 rokers, die er mee ophielden. We bevelen een dergelijke wakkere gemeenschap, en haar leiders, bij u aan.

Nu, na al deze jaren, ontdekken we dat vele medici en anderen het er mee eens zijn, dat talloze ziekten het gevolg zijn van het gebruiken van deze dingen. Ik herinner mij nog hoe ik in het ziekenhuis aan het bed van een goede vriend van mij stond en hem aan kanker zag sterven. Zijn doktoren zeiden dat deze veroorzaakt was door het gebruik van tabak. Ik heb mensen helpen begraven die door de alcohol gedood zijn en vele andere onschuldige mensen zijn gestorven, omdat iemand die gedronken had een auto bestuurde.

Het alcoholgebruik heeft veel verdriet, pijn, lijden en dood aan onschuldige toeschouwers gebracht. Sommige gelegenhedenrinkers beweren dat ze nooit alcoholist zullen worden, maar hoe zeker kunnen zij daarvan zijn?

Zij die het Woord van Wijsheid

overtreden hebben vreemde en valse uitvluchten voor het gebruik van dit verfoeilijks. Hoe kan iemand de openbaring door een levende profeet gegeven veronachtzamen? De Here herhaalde hem bij monde van een andere profeet en maakte er een duidelijk omschreven wet van.

We betreuren de handelwijze van vele zaken en andere instellingen die drank serveren als onderdeel van het amusement op hun aardige feestjes. We maken er ons bijzonder bezorgd over dat in de kersttijd velen de heilige geboorte van Jezus Christus, onze Here hieren met een zogenaamd gezellig uurtje, dat zeer zeker een belediging voor Hem moet zijn. Is het niet droevig dat mensen moeten drinken om het gezellig te hebben of een opwekkend middel moeten innemen om ze energie of zelfverzekerdheid te geven?

We hopen dat onze mensen alle verdovende middelen zover mogelijk uit hun leven zullen wegdoen. Te velen zijn afhankelijk van verdovende middelen, als kalmerende middelen en slaapmiddelen, geneesmiddelen die niet altijd nodig zijn.

Het staat vast dat talloze jonge mensen schade hebben ondervonden van of ondergingen door het gebruik van marihuana en andere verdovende middelen met dodelijke uitwerking. Wij betreuren dat.

We vestigen ook de aandacht op de gewoonte van velen hun verbruiksartikelen op de sabbat te kopen. Vele bedienden zouden vrij zijn om te rusten en de sabbat te heiligen indien wij op die dag niet onze inkopen gingen doen. Talloze uitvluchten en beredeningen worden opgedist om het kopen op zondag te rechtvaardigen. We doen een beroep op u allen de sabbat heilig te houden en niet op zondag inkopen te doen.

We hopen dat de getrouwe heiligen der laatste dagen geen speelkaarten zullen gebruiken die voor gokken worden gebruikt, hetzij met hetzij zonder het gokken. Wat het gokken betreft op paardenrennen, wedstrijden of sportevenementen raden wij dergelijke dingen ten stelligste af.

In de vergadering over de welzijnszorg morgenochtend zal er veel hierover gezegd worden. We betrouwen het dat er zoveel mensen zijn die de taak die zij als ouders hebben, afschuiven op allerlei instellingen.

Een aantal is nonchalant geworden met betrekking tot het op peil houden van hun jaarvoorraad. We hopen dat er voldoende fondsen en voorraden in de Kerk zijn om voor de mensen te zorgen in noodgevallen en wij dringen er bij de mensen op aan iets opbouwends te doen door iets terug te geven voor wat zij ontvangen hebben. Wij sporen de bisschoppen aan wijsheid te betrachten bij het hulp verschaffen, niet schriem, maar ook niet overdadig, en dat de mensen die stoffelijke hulp nodig hebben eerlijk en wijs mogen zijn.

Mochten er slechte tijden komen, dan zullen velen wensen dat zij al hun weekflessen gevuld hadden en een tuin van hun achtererf gemaakt en vruchtbomen en bessenstruiken geplant hadden om in hun behoeften te voorzien.

De Here maakte een plan, waardoor wij van ieder schepje onafhankelijk zouden zijn, maar we merken dat vele boeren onder ons hun melk van de zuivelfabriek betrekken en huis-eigenaars hun groenten in de winkel kopen. En zouden de schappen in de winkels niet door de vrachtwagens gevuld worden, dan zouden velen honger lijden.

Wij geloven in werk. We denken aan het vierde gebod dat zegt: „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen.” (Exodus 20:9.) en wij zijn er niet zo zeker van dat de snel korter wordende werkweek een zegen voor het mensdom is. We denken dat de Here destijds wist waar Hij over sprak.

We maken ons ook zorgen over de grote hoeveelheden voedselafval uit onze huizen, winkels, restaurants enzovoort. Na het gebruikelijke feestmaal wordt er genoeg in de vuilnisbak gedeponeerd om talrijke mensen te voeden in minder begunstigde landen wie het water in de

mond zou komen als ze het zagen. Velen sterven van honger. We hebben de leden er altijd toe aangezet een eigen huis aan te schaffen. Er schijnt een andere mentaliteit over hen te komen die een eigen huis bezitten. Er zijn economen die beweren dat de slechte tijden kunnen terugkeren. En wij vragen ons af wat onze mensen zullen doen, die al hun inkomen en nog meer hebben uitgegeven. Indien de werkgelegenheid en het inkomen terugloopt, wat dan? Leeft u boven uw stand? Bezit u wat u nodig hebt als de tijden hachelijk worden? Bent u schokbrekers die in staat zijn een stootje op te vangen?

We weten dat de voedselprijzen hoog zijn, maar hoeveel beter bent u af indien u uw werkgelegenheid ten einde loopt of u uw inkomsten erg teruglopen.

Wanneer we naar plaatsen voor amusement gaan en ons daar onder de mensen begeven, zijn wij ontzet over de lastering van Gods naam die onder hen heel normaal schijnt te zijn. In de geboden staat: „Gij zult den Naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken . . .” (Exodus 20:7.) Behalve in gebeden en goede toespraken moeten we de naam des Heren niet gebruiken. Godslastering was weleer een misdaad, waar zware straf op stond. Godslasterlijke taal is zwak denken dat zich krachtig probeert uit te drukken.

We hopen dat onze ouders en leiders geen pornografie toestaan. Het is werkelijk vuiligheid, maar tegenwoordig wordt het verkocht als normaal en bevredigend voedsel voor de geest. Veel schrijvers schrijven er behagen in te scheppen er de atmosfeer mee te bederven. Zo te zien kan het door de wetgeving niet worden tegengehouden. Er is verband tussen pornografie en de lage zedelijke drijfveren en perversheden. We leven in een maatschappij die het naaktlopen en de partnerruil en dergelijke kranzinnige dingen vereert. Wat kan het mensdom kelderen! We bidden met de Here dat wij ervan mogen worden weerhouden van

de wereld te zijn. Het is droevig dat fatsoenlijke mensen in de vuilheid van de geestelijke verdorvenheid worden geworpen. We doen een beroep op al onze mensen om alles te doen wat in hun vermogen ligt om deze afschuwelijke revolutie ongedaan te maken.

Het is belachelijk te beweren dat pornografie geen uitwerking heeft. Er is duidelijk verband met de misdaad. Moord, beroving, aanranding, prostitutie en commerciële ontucht worden door de pornografie aangewakkerd. De statistieken over de sex schijnen een verband tussen misdaad en pornografie aan te geven.

Het is volkomen zonder maatschappelijke waarde. We sporen onze gezinnen aan de kinderen op elke mogelijke manier te beschermen. We leven in een toegeeflijke wereld, maar we moeten er zeker van zijn dat we geen deel van die toegeeflijke, gedegenereerde wereld worden. We worden geschokt bij het zien van de diepten waarin vele mensen van deze wereld zich stortten. We vrezen dat de toegeeflijkheid ten aanzien van de onzedelijkheid onze generatie zedelijk vernietigt.

Gouverneur Reagan van Californië heeft verklaard: „In onze menselijke samenleving hebben we de rechten van de beklagden veiliggesteld. Niets jaagt ons zoveel ontzettend aan als het straffen van een onschuldige. We noemen hem geen misdadiger. Hij is een patient. Hij is misschien ziek, maar in ieder geval een misbaksel van de samenleving en daar de maatschappij niet terecht kan staan voor zijn misdaad, waarom moet hij dan de schuld op zich nemen?”

We schijnen de misdadigers minder te straffen en onze kinderen minder te tuchtigen. Er wordt beweerd dat de misdaad in de Verenigde Staten negenmaal zo snel toeneemt als de bevolking. Eenderde van de eerstgeborenen kinderen in de Verenigde Staten werd buitenechtelijk ter wereld gebracht. In één jaar werden er naar schatting 400.000 buitenechtelijke kinderen in de Verenigde Staten geboren en vele andere lan-

den hebben soortgelijke cijfers. Ongeveer de helft van de vrouwelijke leerlingen die met het algemeen vormend onderwijs stopten, waren zwanger. De afschuwelijke ramingen gaan door: Meer dan een miljoen vrouwen uit de Verenigde Staten neemt per jaar haar toevlucht tot abortus provocatus criminalis. Dit is een van de verachtelijkste zonden — een ongeboren kind vernietigen om iemand uit moeilijkheden of iemands gezicht of gemakkelijke leventje te redden. Naar schatting 8000 vrouwen sterven jaarlijks aan de gevolgen ervan. Onder de studenten die in de Verenigde Staten hoger onderwijs volgen is zelfmoord oorzaak nummer één bij de sterfgevallen.

Een bekend schrijver heeft gezegd: „Jezus Christus doet heden ten dage geen universele oproep meer, vanwege Zijn zedelijke strengheid. Bij alle punten van ons gedrag geeft Christus aanstoot door Zijn zedelijke strengheid.” Hij bestraft onze levensbeschouwing, ons gemakkelijke leven en het ervan nemen. Hij bestraft onze zedelijke laksheid. Hij bestraft ons vertrouwen op onze macht en onze verwerping van de liefde en onze verwaande levenswijze. We leven in een gemakzuchtige maatschappij. We stellen comfort gelijk aan beschaving. Dank zij onze hemelse Vader en Zijn Zoon zijn de normen streng.

Paulus omschrijft het:

„Alle dingen zijn wel rein den reinen,

maar den bevleekten en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zijn bevleekt.

Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken, also zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ongeschikt.” (Titus 1:15, 16.)

Het gezin is de plaats waar onderwezen wordt. Iedere vader moet met zijn zoon spreken, elke moeder met haar dochter. Dan hebben die geen enkel excuus, indien zij de raad die zij ontvangen hebben veronachtzamen.

Het aantal ouders dat het verkeerde pad op gaat, ontzet ons. Het aantal echtscheidingen en uiteengerukte gezinnen die er het gevolg van zijn brengt ons op ons onderwerp terug, zoals dat in LV 59:6 staat:

„Gij zult . . . noch overspel bedrijven . . . noch iets dergelijks doen.”

We zeggen tot allen: Blijf rein in gedachten en met het lichaam en laat niets u op de zijpaden voeren die u verderf en grote ellende zullen bezorgen. Zoals de Here heeft gezegd:

„Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen.

Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.” (Mattheüs 5:27, 28.)

De begeerte des harten en de begeerte der ogen en de begeerte des

lichaams brengen ons tot deze zonde. Laat iedere man met zijn hartstochten thuis blijven. Laat elke vrouw haar man steun verlenen en haar hart houden waar het thuishoort — thuis in haar gezin. Laat iedere jongere zich verre houden van de verleidingen die zijn deugd belagen en dan met grote zelfbeheersing zichzelf redden van de degenererende ervaring van de zedelijke onreinheid die het leven schade doet. De bekering hiervan moet vroeg beginnen, volledig zijn en blijven voortduren.

Iedere vorm van homosexualiteit is zonde. De pornografie is een van de wegen tot die overtreding.

Er zijn mensen die onwetend of boosaardig of kennelijk erop uit zijn het begrip mannelijk en het begrip vrouwelijk te vernietigen. Steeds meer meisjes kleden, kappen en gedragen zich als mannen. Steeds meer mannen kleden, kappen en gedragen zich als vrouwen. De hogere doelstellingen des levens worden geweld aangedaan en vernietigd door de groeiende theorie van de unisex.

„God schiep de mens naar Zijn beeld, . . . man en vrouw schiep Hij ze.” Waarom worden wij als man of vrouw geboren? De Here wist wat het beste was. De mannen en vrouwen die hun geslachtelijke status willen veranderen zullen aan hun Maker verantwoording moeten afleggen.

We hopen dat dit nog eens een baunstoot is. President J. Reuben

Clark Jr. heeft gezegd: „Onze beschaving zelf is gebaseerd op de kuisheid, en de heiligheid van huwelijk en gezin. Vernietig deze en de christelijke mens wordt een bruuft.” (Conference Report van oktober 1938, p. 137.)

Geliefde broeders en zusters, u hebt hier een beproeving van uw geloof. Wilt u naar uw leiders luisteren?

Niet alle zonden van deze toegeeflijke wereld liggen bij de jongeren. Onlangs kreeg ik een schok toen ik een filmtijdschrift las. Iemand noemde het huwelijk een wettische instelling, waarbij een papier moest worden ondertekend, en hij zei: „Het moest worden afgeschaft. Zonder de maatschappelijke druk in de staat, kon het hier een utopia zijn.” Hij stelde een vrouw een vraag. Ze antwoordde: „Het huwelijk moest worden afgeschaft. Ik ken al mensen die rustig samenleven zonder gehuwd te zijn, maar ik heb nog niet gezien dat het een slechte uitwerking op de kinderen heeft die in een dergelijke gemeenschap opgroeien.”

Zij zijn niet de enigen die pleiten voor een samenleven zonder huwelijk. We brengen dit met alle kracht waarover wij beschikken onder de aandacht van onze mensen.

We zeggen nogmaals: Wij leden van de Kerk trouwen. Alle normale mensen moeten trouwen. Er kunnen uitzonderingen zijn. Alle normale gehuwde paren moeten kinderen krijgen. We herinneren aan de tekst die zegt:

„En verder, voorwaar zeg Ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden.

Daarom is het wettig, dat hij een vrouw hebbe, en deze twee zullen één vlees zijn, en dit met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde.” (LV 49:15,16.)

De aarde kan niet verder zonder huwelijk en gezin. Sexuele betrekkingen zonder huwelijk zijn een gruwel in de ogen des Heren en het is uiterst ongelukkig dat vele mensen hun

ogen voor deze grote waarheden gesloten houden.

We hebben vaak over deze verderfelijke, wereldse dingen gesproken. Laten we snel en luid andere dingen noemen die wij moeten vermijden indien wij hopen dat de Here ons zal zegenen.

De mannen en vrouwen moeten hun echtgenoten liefhebben. Ze moeten hun gezin niet door een echtscheiding en in het bijzonder niet door ontrouw en onzedelijkheid verbreken.

Een steeds groter wordend percentage kinderen groeit met maar één ouder op. Dat is zeer zeker niet de wil des Heren. Hij verwacht dat een vader en een moeder hun kinderen opvoeden. Het staat vast dat iemand die kinderen van een van de ouders berooft een paar glasharde vragen te beantwoorden krijgt. De Here gebruikt ouders in het meervoud en zei, dat indien de kinderen niet op de juiste wijze werden opgevoed „dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (LV 68:25.) Dat maakt het een beetje moeilijk een gebroken gezin te rechtvaardigen. Talloze echtscheidingen zijn het gevolg van zelfzucht. De dag des oordeels nadert en de ouders die hun gezin verlaten hebben zullen zien dat hun uitvluchten en redeneringen de Grote Rechter niet best tevreden zullen stellen. Laten wij nog eens herhalen: Sexuele schanddaden zijn zeer beslist zonden zonder excuus. God zal ze niet toelaten. Wat de abortus betreft, we betreuren de miljoenen ongeboren kinderen die hun leven dit jaar zullen verliezen. De vrouwen die hun toevlucht nemen tot deze afschuwelijke zonde, wie daarbij behulpzaam waren, moeten erom denken dat de vergelding zeker komt. Pas op!

We huwen voor eeuwig. We denken daar heel ernstig over. We worden ouders en brengen kinderen ter wereld en voeden hen tot de gerechtigheid op.

We zijn ontzet te lezen van jonge mensen die naar de operatiekamer gaan om hun gezin te beperken en van het hoge aantal ouders dat de

sterilisatie voorstaat. Bedenk dat de komst des Heren nadert en er door een goddelijke Rechter een aantal moeilijk te beantwoorden vragen gesteld zal worden. Die Rechter zal moeilijk tevreden te stellen zijn met dwaze redeneringen. Hij zal rechtvaardig oordelen, daar kunt u zeker van zijn.

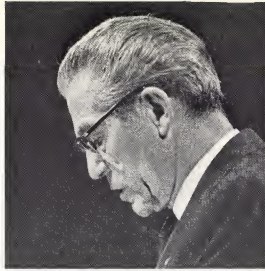
Waarom nemen wij ons lot in eigen hand? Vanaf de bouw van de eerste hut op het land zijn het huis en het gezin het middelpunt van de beschaving geweest. Elke vervorming van dit van Godswege gegeven systeem zal verschikkelijke gevolgen hebben. De gezinnen werkten samen, speelden samen en aanbaden God samen, altijd al.

Zou het kunnen dat velen van ons als een kurk in een rivier rondtollen? Er zijn van die gevaarlijke wegen en duivelse leerstellingen. Door wie worden wij verleid? Hebben we de gemakkelijke weg gekozen en zijn we van „de rechte en smalle weg” afgedwaald naar de gemakkelijke en brede weg, die naar een droevig einde leidt? (Zie Mattheüs 7:13, 14.) We weten het zo goed. Wilt u luisteren? Wilt u de raad van uw leiders, lokaal en hoger, opvolgen? Of kiest u uw eigen paden, ook al leiden zij u in donkere wildernissen?

God zegene u, geliefde mensen. Luister naar de woorden des hemels. God is waarachtig. Hij is rechtvaardig. Hij is een rechtvaardig rechter, maar gerechtigheid heeft voorrang boven sympathie, vergeving en genade.

Bedenk dat God in Zijn hemelen is. Hij wist wat Hij ging doen toen Hij deze aarde formeerde. Hij weet wat Hij nu doet. Zij onder ons die Zijn geboden overtreden zullen het betreuren, en lijden, in wroeging en pijn. God laat Zich niet bespotten. De mens heeft zijn vrije wil, dat staat vast, maar denk erom, **God laat zich niet bespotten.** (LV 63:58.)

Wij geven u de raad nauwkeurig volgens de geboden van uw hemelse Vader te leven. Spot niet met God. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

Waarom doolt mijn jongen vanavond rond?

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het eerste presidium

Toespraak oktoberconferentie 1974

Terwijl ik op deze prachtige sabbatmorgen tot u spreek, bid ik nederig dat de Geest en de zegeningen des Heren met ons zullen zijn en altijd zullen blijven.

Ik herinner mij nog goed, en sommigen van u zullen zich eveneens wel herinneren, hoe wij het lied zongen: „Waar doolt mijn jongen vanavond rond?“. Onze geliefde president en profeet Spencer W. Kimball kon dit lied zo vol gevoel zingen dat velen tot tranen toe bewogen werden. Laat ik u de woorden voorlezen: Waar is mijn jongen vanavond, de jongen waar ik zo'n groot vertrouwen in heb en waar ik zo bezorgd voor ben; De jongen die eens mijn vreugde en mijn licht was, het kind dat ik liefhad en waar ik voor bad?

Eens was hij rein als de morgendauw, terwijl hij aan de knie van zijn moeder knielde; Er was geen gelaat zo helder, geen hart zo eerlijk en niemand was zo lieflijk als hij.

O, waar is mijn jongen vanavond? waar is mijn jongen vanavond?

Mijn hart stroomt over, want ik heb hem lief, dat weet hij.

O, waar is mijn jongen vanavond?
(Onbekende dichter)

Deze morgen zou ik deze vraag op een andere manier onder woorden willen brengen en vragen: „Waarom doolt mijn jongen vanavond rond?“ en deze willen toepassen op allen die misschien ronddolen.

Volgens het woordenboek betekent ronddolen: zwerven in alle richtingen, her- en derwaarts zwerven, omdwalen, zich nu hier-, dan daarheen begeven.

Met deze omschrijving in gedachten wil ik met u de vraag bespreken: „Waarom dolen vandaag zovelen rond?“

Het schijnt dat de eeuwen door de mensen over de aarde hebben rondgedoeld en velen nooit de weg uit de wildernis hebben gevonden waarin zij verdwaald waren. Het woordenboek beschrijft *wildernis* als een woest gebied op aarde, waar de mens nog niets veranderd heeft, bepaaldelijk een ontoegankelijk, onherbergzaam, dichtbegroeid gebied; woeste, onbewoonde, wilde streek. En zo verspillen zij die doelloos door het leven zwerven, verward en onzeker de kostbare tijd die hun werd gegeven om zich in deze belangrijke staat van hun bestaan waar te maken.

Ik neem aan dat ieder van ons zich op een bepaald moment in zijn leven een tikje verwaald heeft gevoeld, ietwat onzeker over waar hij heen ging of in zekere zin rondlopend in een wildernis. Laten we eens een paar redenen van dat ronddolen bekijken.

Satan met zijn talrijke volgelingen, daarbij inbegrepen de boze en listige mensen, zijn er vastberaden op uit de mens in de wildernis te laten blijven ronddolen, zodat hij te gelegener tijd vernietigd zal worden en het werk des Heren zal worden vrijeld. Adam en Eva waren de eerste zwerwers, waarvan melding wordt gemaakt, dat zij liever naar Satan dan naar de Here luisterden. Ze werden uit de Hof van Eden geworpen en moesten een zekere tijd ronddolen, totdat zij zich voornamen de geboden van God te onderhouden.

Kain verkoos Satan te volgen en dientengevolge doode hij zijn broer Abel. Hij werd eveneens uitgeworpen en gedwongen in de wildernis van zijn overtredingen rond te dolen. Zo verging het vele andere personen en zelfs grote groepen mensen van wie wij in de Schriften lezen. Sodom en Gomorra werden vernietigd van

weg de goddeloosheid van de mensen en er waren niet voldoende rechtvaardige inwoners om deze steden te redden. U kent allemaal de geschiedenis van Noach en de ark, waaruit wij weten dat alle mensen op de aarde, uitgezonderd acht zielen, vernietigd werden omdat zij weigerden naar de leringen en waar-schuwingen des Heren te luisteren en deze aan te nemen.

Sommigen dolen rond omdat zij de leringen en de belangrijkheid van het onderhouden van de geboden van God niet inzien en weigeren deze te leren. Hierdoor wordt hun een veilige tocht door het leven en een terugkeer in het koninkrijk van hun Vader, van Wie zij vandaan kwamen, niet verzekerd. Zij zijn misleid en beseffen niet dat, zoals Petrus zei:

„ . . . er ook valse profeten onder het volk geweest zijn, gelijk ook onder u valse leraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere, Die hen gekocht heeft, verloochende, en een haastig verderf over zichzelf brengen;

En velen zullen hun verderfenissen navolgen, door welke de weg der waarheid zal gelasterd worden.” (II Petrus 2:1, 2.)

Sommigen dolen rond op verboden paden, omdat zij naar populariteit streven bij hun leeftijdgenoten, zelfs zo zeer dat zij dingen doen, waarvan zij weten dat zij verkeerd zijn. Ze kunnen er niet tegen, bekritiseerd of belachelijk gemaakt te worden en nemen geen duidelijk standpunt in tegen verkeerd doen. Dan wordt er altijd grote druk uitgeoefend door een aantal leeftijdgenoten en rondlolende volwassenen en ook door boze en listige mensen die al hun tijd eraan besteden de sluwe wegen van Satan te bevorderen.

Er waren van die zwerfers in de dagen dat onze Heiland op aarde rondwandelde. Johannes vertelt:

„Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeën wil beleden zij het

niet; opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden. Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God.” (Johannes 12:42, 43.)

Ze zwierven rond wegens de zwakheid van hun karakter. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak . . . Deze zwerfers bevinden zich in de wildernis der teleurstellingen en ontevredenheid. Ze kennen de wet, doch zij bezwijken voor de verleiding terwille van een vluchtig moment van genot om hun zinnen en hartstochten te bevredigen.

Dan hebben we de wildernis van de huichelachtigheid, die op veel slachtoffers aanspraak maakt. Huichelaars die het ene beweren en het tegenovergestelde doen, voeren zichzelf van het rechte en nauwe pad en nemen vele jonge en onschuldige zielen met zich mee, die, daar ze zoveel oneerlijkheid en wantrouwen in de wereld om zich heen zien grijpen, geneigd zijn hun geloof in het mensdom te verliezen en zich afvragen waarheen zij zich moeten wenden.

We moeten vaak Mattheüs 23 lezen, waarin de Here de schriftgeleerden en Farizeën als geveinsden betitelt. We lezen in vers 13:

„Maar wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden! want gij sluit het Koninkrijk der hemelen voor de mensen, overmits gij daar niet ingaat, noch degenen, die ingaan zouden, laat ingaan.”

Velen zijn in de wildernis omdat zij het slechte voorbeeld van de leiders in het gezin en de samenleving volgen. Een slecht voorbeeld is iets dat uitermate belemmerend en verwarrend werkt. Pornografie, overspel, echtbreuk en homosexualiteit worden in de wereld van vandaag in zulk een mate toegelaten en uitgeoefend dat we waarlijk de weg van Sodom en Gomorra volgen. Er is te veel bederf in de wereld. We hebben overal krachtige leiders met een goed karakter nodig — leiders die een voorbeeld van rechtschapenheid, betrouwbaarheid en gerechtigheid zijn.

Het Woord van Wijsheid overtreden, dat ons door openbaring is gegeven, doet velen op andere donkere en verboden paden rondlopen. De ene zonde voert tot de andere, tot steeds meer sensatie, en verder naar de verwoesting. Nu we allen de vele schadelijke gevolgen van alcohol, tabak en verdovende middelen kennen, vraag ik mij af waarom zoveel velen worden misleid.

Het verkeerde voorbeeld van de ouders in het gezin is de voornaamste oorzaak van het afdwalen van de jeugd van de beginselen zoals deze in het Evangelie van Jezus Christus worden onderwezen. Het gebruik van alcohol en tabak thuis geeft aan de kinderen de vrijheid hetzelfde te doen en zich over te geven aan andere verdovende middelen. Dat loopt er maar al te vaak op uit dat zij het huis verlaten en als trekkers met een pak op hun rug rondwalen, zonder doel, zonder een speciale bestemming, alleen maar weg van het rechte en smalle pad der waarheid en gerechtigheid. Ze zijn werkelijk niet langer vrij, maar terwijl zij beweren dat zij vrijheid zoeken, worden zij slaven van hun eigen slechte gewoonten en het is uitermate moeilijk voor hen die wildernis uit te komen en terug te keren in het licht en de liefde die zij zo heel hard nodig hebben.

Ofschoon de onzedelijkheid om zich heen grijpt in de wereld, wordt zij door de Here veroordeeld en ze vormt de zekerste weg om in de wildernis te verdwalen. De Here heeft gezegd: „Gij zult niet echtbreken.” (Exodus 20:14.) Niet alleen degene die deze en andere overtredingen begaat, maar ook het slachtoffer en vele anderen worden erdoor aangestoken en zij zullen een grote last aan leed en droefheid dragen.

Onlangs las ik in de krant over het verdriet en de angst van een moeder die ongetwijfeld vele ongelukkige uren met uitkijken, wachten en bidden had doorgebracht voor haar rondlolende jongen.

„De politie meldde dat de moeder

van een zestienjarige jongen die van het aanranden van een vrouw werd beschuldigd de politieambtenaren bedankte dat zij haar gepapende zoon hadden doodgeschoten.

De jongen . . . werd gedood toen hij volgens de politie donderdag een 9 mm pistool op de politieagent richtte.

Zijn moeder . . . zei na de schietpartij tegen de agenten: „Ik ben blij dat u hem te pakken heeft. Ik hoef mij nu geen zorgen meer om hem te maken.” (Deseret News van 26 juli 1974.)

Ja, er zijn dingen erger dan de dood. Er zijn er die ronddolen wegens hun trots en hun hoogmoed en omdat zij in hun eigen zelfgenoegzaamheid vertrouwen. Zij hebben hun verwantschap tot en afhankelijkheid van God nog niet geleerd. De Schriften vermanen ons:

„Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet.

Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken.” (Spreuken 3:5, 6.)

De meest verlorene van allen is misschien wel de zwerfer die doordat hij er niet naar verlangt of niet vastberaden is, zichzelf niet tuchtigt. Hij verkeert inderdaad in een donkere en verlaten woestijn en hij zal telkens weer opnieuw struikelen en vallen; totdat hij er als meesterver zichzelf uit te voorschijn komt.

Leonardo da Vinci heeft eens gezegd: „U zult nooit grotere of mindere heerschappij hebben dan die over uzelf. De hoogte van des mensen succes hangt af van zijn zelfbeheersing, de diepte van zijn falen van het zichzelf prijsgeven . . . en deze wet is de expressie van de eeuwige gerechtigheid.”

We citeren van Salomo: „ . . . die heerst over zijn geest (is beter) dan die een stad inneemt.” (Spreuken 16:32.)

Christus geeft ons waarschijnlijk het beste antwoord, hoe ons ervan te vrijwaren te gaan ronddolen, toen Hij zei:

„Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan:

Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die dezelve vinden.” (Mattheüs 7:13, 14.)

Het is maar al te waar dat zij die op het rechte en smalle pad blijven en beseffen dat omwegen erg gevaarlijk zijn, diegenen zijn die succes hebben in het leven en met vreugde zichzelf verbeteren en met succes iets bereiken. Zij die wegdolen en zich op zijwegen begeven merken dat zij zich op wegen bevinden die naar falen en vernietiging leiden.

Ik hoorde onlangs twee verhalen over zwerfers die ik zou willen vertellen. Het eerste verhaal gaat over een jonge man die uit een rijk gezin kwam dat in de omgeving in hoog aanzien stond. Hij had een helder verstand, bracht het er op school goed af, blonk uit op het gebied van de bouwkunde en beschikte over alles wat een goede loopbaan en

een goed leven beloofde. Ergens langs die weg en op de manier van de vrijdenkers uit die dagen koos hij het gezelschap van een aantal mensen die naar ik meen alles deden waar zij zin in hadden.

Ofschoon hij gewaarschuwd werd voor de gevaren die hem bedreigden, ging hij voort op de verboden paden, en probeerde de alcohol, de verdovende middelen en het vrolijke leven.

Op een gegeven moment verliet hij zijn huis en gezin, reisde het land door, en trok in bij een groep die bestond uit zwerfers. Ze voelden zich aan niemand verantwoording verschuldigd; ze waren vrij om te komen en te gaan wanneer zij dat wilden en leidden ogenschijnlijk het soort leven, vrij van zorgen, waarnaar zij naar zij meenden, verlangden.

Aan bijna elk verhaal dat ik gehoord heb over hen die van het rechte en nauwe pad afgingen, zit een droevig einde. Een dergelijke tragedie maakte ook een droevig einde aan het leven van de jonge man over wie ik vertel. Onder invloed van verdoven-

de middelen en alcohol reed hij met zijn vrienden op een avond laat op een motorfiets dwars door een brugleuning over een donkere rivier en kwam om. Volgens een of andere zogenaamd grappige overeenkomst die hij vermoedelijk met zijn vrienden gemaakt had, hielden zij zonder voorkennis van zijn ouders zijn lijkdienst, cremeerden zijn lichaam en strooiden de as uit op de plaats waar hij stierf.

Stelt u zich het verdriet van zijn ouders en geliefden eens voor; die niet eens zijn lichaam konden openen voor een behoorlijke begrafenis. Denk eens even aan de vele, vele ouders en familieleden die dagelijks treuren over de afwezigheid van één uit hen die er de voorkeur aan gaf te gaan zwerven en zijn leven te verspillen met het najagen van dingen die hij niet kent.

Onlangs keek ik op de televisie naar een film, waarin een vader zijn dochter smeekte in de familiekring terug te keren en de omgang met hen die haar het slechte pad van eventuele vernietiging afvoerden op te geven. Ze zei: „Ik heb het recht mijn eigen leven te leiden”, waarop hij antwoordde: „Je benadeelt het hele gezin, net zo goed als jezelf.”

Als Christus *eenmaal* leed en stierf om ons van onze zonden te redden, dan lijdt Hij zeer zeker *opnieuw* wegens Zijn grote liefde voor ons, als wij Zijn leringen en Zijn plan voor ons welzijn zowel voor hier als het hiernamaals verwerpen. Waarom begrijpen wij niet dat Hij ons ongehoorde rijkdommen heeft beloofd, indien wij alleen maar Zijn weg kiezen, in plaats van Satan te volgen, wiens weg ons naar de vernietiging voert?

Het andere verhaal dat ik zou willen vertellen, gaat over een verloren zoon in soortgelijke omstandigheden, die ook verzeild raakte onder vrienden die hem overredden zijn huis en gezin te verlaten om wille van de zogenaamde bevrijding uit de boeien van wat zij noemden „het establishment” (de vaste regels van de samenleving).

Het verschil zit hem in het eind van het verhaal. Iets diep binnen in de jongen deed hem in contact met thuis blijven. Iets beroerde zijn herinnering aan wat hij in zijn jeugd geleerd had en terwijl het gezin tot het uiterste ging om te trachten hem te bereiken en bij de gelegenheden, waarbij hij contact met hen had hun liefde te tonen, stemde hij er met tegenzin in toe een familie-rentnie bij te wonen die gehouden zou worden een van de keren dat hij thuis was. Hij ging er ongeschoren, onverzorgd, met lange haren enzovoort heen.

Ofschoon de familie het afkeurde, toonde men hartelijkheid en liefde. De jongen voelde hun diepe genegenheid en wist dat dit beter was dan de oppervlakkige uitdrukkingen van vriendschap van zijn andere kameraden. Hij ging later met zijn ouders naar de kerk en ontmoette daar een lief meisje, dat belangstelling voor hem toonde. Al spoedig nam hij een bad, schoor zich, verzorgde zich behoorlijk en leefde zoals het moest.

We worden ervan weerhouden langs verboden paden te dolen, door onze ouders te eren en ons te richten naar de fatsoensnormen van een goedgeordende en Godvrezende samenleving. Over het algemeen gesproken gedragen wij ons overeenkomstig de manier waarop wij eruit zien en spreken. Willen we een deel van een nette, beschaafde groep of organisatie vormen dan moeten wij regels en normen aanvaarden.

Op de een of andere manier zijn straf en wroeging het deel van hen die van de paden der waarheid en gerechtigheid afdwalen, terwijl gehoorzaamheid aan Gods wetten zegening en geluk brengt. Het is heel eenvoudig: wat wij zaaien, zullen wij maaien. (Zie Galaten 6:7.)

Het is zeer belangrijk dat wij niet wachten totdat een kind of andere geliefde op verboden paden af dwaalt, alvorens al het mogelijke te doen om die paden onaantrekkelijk te maken en het pad der gerechtig-

heid onweerstaanbaar te maken. We moeten dit met liefde, en met het juiste voorbeeld doen.

Kennis, begrip, de geboden onderhouden en het Evangelie van Jezus Christus leren en ernaar leven doen ons op het rechte en smalle pad wandelen in plaats van treurig en eenzaam in de wildernis rond te dolen. We hebben een buitengewoon mooie belofte:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel en merg in hun beenderen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis ontvangen, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen. (LV 89:18-21.)

Aan alle zwerwers die een uitweg zoeken uit de ongebaande wildernis naar de bloeiende, zonovergoten tuinen, waar het pad recht is en de weg naar het eeuwige leven leidt, zou ik willen vragen naar de bron van alle licht en kennis te zien, namelijk God en Zijn Zoon Jezus Christus, van Hen te leren en Hun geboden te onderhouden, die Zij hun hebben gegeven; want ik getuig dat Zij leven, dat Hun woord de waarheid is en er geen andere weg is tot het geluk en het eeuwige leven dan door Hen.

Ik geef tevens mijn plechtige getuigenis dat Jezus Christus Zijn Kerk en het Evangelie in zijn volheid heden hier op aarde opnieuw gevestigd heeft, met een profeet van God aan het hoofd. Dit verschaft ons een veilige weg uit de wildernis naar het licht. Wij verzoeken alle mensen waar dan ook Zijn Kerk te onderzoeken en zich bij de anderen daarin te voegen, waardoor hun het eeuwige leven geboden wordt. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Hoe de mens zalig kan worden

DOOR BROEDER MARION G. ROMNEY, Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Toespraak oktoberconferentie 1974

Geliefde broeders en zusters. Ik nodig u uit u met mij in gebed te verenigen, dat ik de Geest des Heren met mij moge hebben terwijl ik spreek, en dat Hij met u moge zijn terwijl u luistert. Ik ga u iets vertellen over zeer belangrijke beginselen van het Evangelie van Jezus Christus en ik zal een groot aantal passages uit de Schriften aanhalen. Wij zullen de Geest nodig hebben om deze op hun waarde te schatten.

De Kerk van Jezus Christus bevestigt in zijn derde Artikel des Geloofs:

„Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.”

Ik zal enkele opvattingen van de Kerk van Jezus Christus over dit onderwerp nader toelichten. *Zalig worden* in deze betekenis gebruikt betekent wederopstaan en terugkeren, als een geheiligde, celestiaal geworden, onsterfelijke ziel, in de tegenwoordigheid van God, teneinde daar de eeuwige vooruitgang voort te zetten.

Teneinde enig idee te krijgen van wat dit betekent, is kennis vereist van de aard van God en de mens en van de relatie waarin zij tot elkaar staan.

De mens is een ziel, dit is een dubbel wezen, een geestelijke persoon, gehuld in een tastbaar lichaam van vlees en beenderen. God is een vervolmaakte, zalige ziel die eeuwig leven geniet. Hij is zowel onsterfelijke als verheerlijkt tot in de hoogste glorie. Hij verheugt zich in deze gezegende toestand, die de mens kan bereiken door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

De Almachtige is niet alleen in zijn eeuwige glorie. Ontelbare zalig geworden zielen genieten Zijn gezelschap. De gezinsverhouding heerst daar; geestelijke kinderen worden daar geboren; onze geesten werden daar geboren. Hedendaagse openbaring bevestigt het feit dat alle bewoners van de wereld „Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:24.) God, onze hemelse Vader, is in feite de vader van onze geest. Wij zijn „ook Zijn geslacht” (Handelingen 17:28) zoals Paulus in zijn grote toespraak op de Areópaga verklaarde.

God de Vader is een onsterfelijke ziel. De mens is nog geen onsterfelijke ziel. Hij is een menselijke ziel die onderworpen is aan de dood. Het lichaam van de mens zal bij de dood terugkeren naar de aarde, waaruit

het voortkwam, en de geest van de mens — wat gebeurt daarmee? Vele mensen hebben over deze zeer belangrijke vraag nagedacht. Shakespeare stelde deze reeds en gaf zijn gedachten hierover weer toen hij Hamlet de beroemde toespraak „Te zijn of niet te zijn” liet uitspreken.

Te zijn of niet te zijn, dat is de vraag: Is 't eed'ler voor de geest, de slingerstenen

En pijlen van 't gramstorig lot te dulden,

Of 't hoofd te bieden aan een zee van plagen,

En, door verzet, ze te enden? —
Sterven, — slapen,

Meer niet; — en stel dan, een slaap het einde is,

Van 't hartzeer en de duizend angsten, die

't Erfdeel van 't vlees zijn, — 't ware een voleinding,

Met vroom gebed te wensen.

Sterven, — slapen.

Slapen! Dromen misschien; —
daar wringt de schoen!

Want wat wij in die doodsslaap kunnen dromen,

Als wij van de aardse warreling zijn bevrijd,

Dwingt ons tot aarz'len; dat is het waarom

Rampspoed het tot zo'n hoge leeftijd brengt;
Want wie zou 's werelds smaad en slagen dulden,
't Onrecht van de tiran, de hoon der trotsaards,
't Leed om verachte min, 't getalm van 't recht,
De hoogmoed van 't gezag,
't gesmaal waarmee
Nietswaardigheid stille verdienste hoont,
Als hij zichzelf de kwijsbrief schenken kon
Met één dolksteek? — Wie zou die lasten dragen,
En steunde en zweogde onder 't levensjuk,
Als niet de huiv'ring voor iets na de dood,
Dat onontdekte land, uit welks gebied
Geen reiziger ooit keert, de wil verwarde,
En ons liever het huidig kwaad doet dulden,
Dan vluchten in een kwaad, ons onbekend?

Hamlet 3, 1

Shakespeare stelt in deze regels op dramatische wijze de vraag wat er met de geest van de mens na de dood gaat gebeuren, maar hij laat de vraag onbeantwoord. Hij wist niet dat de Here een rechtstreeks antwoord op de vraag had gegeven. Ongeveer 75 jaar voor Christus leefde er in Amerika een profeet van God, Alma geheten, die zo bezorgd was over hetgeen er met de ziel van de mens na de dood gebeurt, dat hij de Here met zulk een machtig geloof in gebed zocht, dat de Here hem een engel zond, die hem openbaarde dat „de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven.
„Dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg een smart zullen uitrusten.

Dan zal het geschieden, dat de zielen der goddelozen . . . in de buitenste duisternis zullen worden uitgeworpen . . .

. . . dit is de staat van de zielen der goddelozen, ja, in duisternis en in een ontzagwekkende en vreselijke toestand wachten zij op de vurige gramschap van Gods toorn over hen; aldus verblijven zij in deze staat, zowel als de rechtvaardigen in het paradijs, tot de tijd van hun opstanding.” (Alma 40:11-14.)

De Kerk beschouwt wat hier staat als een vaststaand feit.

„Want zoals de dood over alle mensen is gekomen, moet er noodzakelijkerwijze, ter vervulling van des Groten Scheppers barmhartig plan, een kracht der opstanding zijn, en de opstanding moet onvermijdelijk de mens overkomen uit hoofde van de val; en de val kwam door overtreding; en omdat de mens viel, werd hij uit de tegenwoordigheid des Heren uitgesloten.

Daarom, moest het (en hier wordt bedoeld de verzoening die Christus moest doen voor de overtreding van de mens) noodzakelijkerwijze een eindeloze verzoening zijn — indien het geen eindeloze verzoening ware, zou deze verderfelijkerheid geen onverderfelijkerheid kunnen aandoen. Dan zou het eerste oordeel over de mens uitgesproken, noodzakelijk van eeuwige duur moeten zijn. En als dit zo was, had dit lichaam in de schoot der aarde moeten liggen om te vergaan, zonder ooit te herrijzen.

O, de wijsheid Gods, Zijn barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vlees niet weer zou opstaan, zouden onze geesten aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen.

En onze geesten hadden aan hem gelijk moeten worden: duivels, en gelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de vader der leugens te vertoeven in de ellende, waarin hij zelf ook is; . . .

En op grond van het verlossingsplan

van onze God, de Heilige Israëls, . . . dood, . . . die tijdelijk is, zal zijn doden opgeven; en deze dood is het graf.

En . . . die dood . . . die geestelijk is, zal zijn doden opgeven; deze geestelijke dood is de hel; (dit is een belangrijke uitspraak, van de tegenwoordigheid van God uitgesloten te worden betekent letterlijk de hel); daarom moeten dood en hel hun doden opgeven, en de hel moet haar gevangen geesten opgeven en het graf zijn gevangen lichamen; en de lichamen en de geesten der mensen zullen weder met elkander worden verenigd; en het geschiedt door de kracht der opstanding van de Heilige Israëls.

O, hoe groot is het plan van onze God! Want . . . de geest en het lichaam worden tot één verenigd, en alle mensen worden onverderfelijk en onsterfelijk; en zij zijn levende zielen, die evenals wij in het vlees, een volmaakte kennis bezitten, met dien verstande, dat onze kennis dan volmaakt zal zijn.

Aldus zullen wij een volmaakte kennis hebben van al onze schuld en onze onreinheid en onze naaktheid; en de rechtvaardigen zullen een volmaakte kennis van hun vreugde en rechtvaardigheid hebben, bekleed als zij zijn met reinheid, ja, met het kleed der gerechtigheid.

En wanneer alle mensen van deze eerste dood tot het leven zullen zijn overgegaan, zodat zij onsterfelijk zijn geworden, moeten zij voor de rechterstoel van de Heilige Israëls verschijnen; dan komt het oordeel en zullen zij volgens Gods heilige rechtspraak worden geoordeeld.” (11 Nefi 9:6-15.)

Deze woorden van Alma en Nefi veronderstellen een letterlijke, algemene opstanding zoals verklaard door Paulus in zijn brief aan de Korinthiërs:

„Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Korinthiërs 15:22.)

De Kerk gelooft de lering uit de Schriften dat Jezus Christus door

zijn overwinning over de dood niet alleen het graf voor zichzelf opende, doch voor het gehele mensdom. Zij geloofde dat de wederopstanding een onmisbare schakel is op de weg naar de zaligheid.

De Kerk aanvaardt eveneens de lering uit de Schriften dat na de wederopstanding een ieder — dan een onsterfelijke ziel — voor een Godsgericht zal verschijnen en daar een laatste oordeel zal ontvangen, dat zal zijn gefundeerd op zijn gedrag gedurende zijn sterfelijke proeftijd, en dat het vonnis zal afhangen van de mate van zijn gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Als aan deze wetten en verordeningen gedurende het sterfelijke leven is voldaan, zal de kandidaat worden gezuiverd van de smet der zonde door het verzoenende bloed van Jezus Christus en zal hij zalig worden in Gods celestiale koninkrijk, om daar het eeuwige leven met God te genieten. Zij, die niet hebben voldaan aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zullen een lagere beloning ontvangen.

Alma zegt het volgende over het laatste oordeel:

„Dan zullen de rechtvaardigen blinken in het koninkrijk Gods. Maar zie, een vreselijke dood komt over de goddelozen . . . en zij drinken de droesem van een bittere beker.” (Alma 40:25-26.)

Ongeveer 550 jaar voor Christus sprak een vroegere Amerikaanse profeet over het onderwerp „dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid

aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden” (Derde Artikel des Geloofs) op zulk een meesterlijke wijze, dat ik tot besluit van mijn opmerkingen een tamelijk uitgebreide aanhaling uit zijn verslag heb gekozen. Het neemt ongeveer zes minuten in beslag om ernaar te luisteren, maar het is die tijd zeker waard.

„Want ik weet, dat velen uwer lang hebben gezocht om een kennis van toekomstige dingen te verkrijgen; en ik weet, dat gij er mede bekend zijt, dat ons vlees moet sterven en vergaan; toch zullen wij in het vlees God aanschouwen.

Ja, ik weet, dat gij er mede bekend zijt, dat Hij Zich in het lichaam zal vertonen aan hen, die te Jeruzalem zijn (zoals ik reeds zei sprak hij deze worden bijna 600 jaar vóór de komst van Christus), vanwaar wij zijn gekomen; want het is noodzakelijk, dat het onder hen zal geschieden; want het betaamt de Grote Schepper, Zich in het vlees aan de mens te onderwerpen en voor alle mensen te sterven, opdat alle mensen aan Hem mochten worden onderworpen.

En zo waar de Here leeft, . . . zij, die rechtvaardig zijn, zullen nog steeds rechtvaardig zijn, en zij die onrein zijn, zullen nog steeds onrein zijn; . . . en hun foltering is als een poel van vuur en zwavel, waarvan de gloed voor eeuwig opstijgt en geen einde heeft.

Doch ziet, de rechtvaardigen, de vromen van de Heilige Israëls, zij die in de Heilige Israëls hebben geloofd, hun aardse kruis hebben gedragen en de smaad der wereld niet hebben geacht, zij zullen het koninkrijk Gods beërven, dat van de grondlegging der wereld af voor hen was bereid, en zij zullen voor eeuwig een volheid van vreugde genieten.

O, hoe groot is de barmhartigheid van onze God, de Heilige Israëls! Want Hij bevrijdt Zijn heiligen van dat verschrikkelijke monster, de duivel, en van de dood en van de hel, en van dat meer van vuur en zwavel, dat eindeloze foltering is.

O, hoe groot is de heiligheid van onze God!

Hij komt in de wereld, opdat Hij alle mensen moge redden, indien zij naar Zijn stem willen luisteren; want ziet, Hij lijdt de pijnen van ieder levend schepsel, van alle mannen, vrouwen en kinderen, die tot Adams geslacht behoren.

Dit alles lijdt Hij, opdat de opstanding tot alle mensen moge komen en allen op de grote oordeelsdag voor Hem zullen kunnen staan.

En Hij gebiedt alle mensen, dat zij zich moeten bekeren, en in Zijn naam moeten worden gedoopt met volmaakt geloof in de Heilige Israëls, zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods.” (II Nefi 9:4-9, 11-16, 18-23.)

Aan de andere kant zullen zij die „zich willen bekeren en in Zijn naam willen geloven en volharden tot het einde” zalig worden. (II Nefi 9:24.)

Aldus geliefde broeders en zusters, vrienden, op de wijze die de Here heeft voorgeschreven kunnen allen, die aan de wetten en verordeningen van het Evangelie gehoorzamen, zalig worden door de verzoening van Jezus Christus.

Ik geef u mijn persoonlijk getuigenis van de waarheid van deze leringen en vervolgens van het feit dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de door Christus gevestigde kerk is, bekleed met het gezag, en door Hem gevolmachtigd om de beginselen voor het verkrijgen van de zaligheid en de verordeningen van Zijn Evangelie aan het gehele mensdom te onderrichten en te bedienen.

In alle nederigheid, vriendelijkheid, liefde en ernst nodigen wij u uit om aandachtig naar onze boodschap te luisteren en deze met biddend hart te onderzoeken. Als u dit wilt doen, zult u ook zo'n getuigenis ontvangen en ook op weg naar de zaligheid zijn, en zalig worden in Gods koninkrijk. Dat dit voor ons allen weggelegd moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, onze Here. Amen.

*

Wanhoop niet

DOOR BROEDER EZRA TAFT BENSON,
President van de Raad der Twaalven

Toespraak oktoberconferentie 1974

Nederig en dankbaar aanvaard ik deze heilige taak. Ik hoop dat hetgeen ik nu ga zeggen nut zal hebben, materieel en geestelijk, voor de moeilijke tijden die voor ons liggen. Wij leven in een tijd, waarin zoals de Here heeft voorzien „het hart der mensen zal bezwijken”, letterlijk, en ook geestelijk. (Zie LV 45:26.) Velen verliezen de moed in de strijd des levens. Zelfmoord is een van de voornaamste doodsoorzaken onder de studenten. Met de nadering van de beslissende strijd tussen goed en kwaad en de daarmede gepaard gaande beproevingen en tegenspoeden, tracht Satan in toenemende mate de heiligen met wanhoop, ontmoediging, moedeloosheid en neerslachtigheid ten onder te brengen.

Toch zouden wij, als heiligen der laatste dagen, de meest optimistische en de minst pessimistische van alle mensen behoren te zijn. Want alhoewel wij weten dat vrede van de aarde zal worden weggenomen en dat de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied, hebben wij ook de zekerheid dat de Here macht zal hebben over Zijn heiligen en in hun midden zal regeren. (LV 1:35, 36.) Met de zekerheid dat de Kerk onder

Gods leiding stand zal houden in de onrustige tijden die voor ons liggen, wordt het onze persoonlijke taak erop toe te zien dat ieder van ons trouw blijft aan de Kerk en zijn leringen. Maar wie standvastig blijft, en niet wordt overwonnen, die zal zalig worden. (Joseph Smith 1:11.) Ten einde ons te helpen niet te worden overwonnen door des duivels plannen om wanhoop, ontmoediging, neerslachtigheid en moedeloosheid te zaaien, heeft de Here ons tientallen wegen gewezen, die — indien wij deze volgen — onze geesten zullen verheffen en ons met vreugde onze weg zullen doen gaan. Ten eerste, *onze bekering*. In het Boek van Mormon lezen wij dat wanhoop komt tengevolge van onge-rechtigheid. (Moroni 10:22.) „Wanneer ik goed doe voel ik mij goed” zei Abraham Lincoln, „en wanneer ik kwaad doe voel ik mij slecht.” Zonde haalt de mens omlaag, in moedeloosheid en wanhoop. Alhoewel de mens tijdelijk behagen in de zonden kan scheppen, is het eindresultaat: ongelukkig zijn. Goddeloosheid bracht nimmer geluk. (Alma 41:10.) Zonde scheidt disharmonie met God en deprimeert de geest. Daarom zou het goed zijn als de mens zich in-

spannt ervoor te zorgen dat hij in harmonie leeft met alle wetten van God. Iedere wet waaraan wij ons houden werpt een bijzondere zegen af. Iedere wet die wij overtreden een bepaalde vloek. Zij die onder hun wanhoop zuchten behoren zich tot de Here te wenden, wiens juk zacht en wiens last licht is. (Zie Mattheüs 11:28-30.)

Ten tweede, *ons gebed*. Een gebed in een uur van nood is een grote zegen. Voor kleine zowel als ernstige bezoeken kan het gebed ons in contact met God brengen, onze grootste Bron van troost en raad. Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen (LV 10:5) in aanhoudend gebed. „Maar met alle kracht die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden” zo beschrijft de jeugdige Joseph Smith de methode, die hij in het heilige bos gebruikte om zich aan de macht van de duivel te onttrekken die hem dreigde te verdelgen.

Ten derde, *ons dienstbetoon*. Door uzelf te wijden aan gerechtvaardigd dienstbetoon kunt u uw blik ver-ruimen en uw geest uw persoonlijke moeilijkheden doen vergeten, of deze op zijn minst in het juiste licht plaatsen. „Wanneer u neerslachtig bent”, zei president Lorenzo Snow, „kijk dan eens om u heen en zoek iemand die er slechter aan toe is dan uzelf; ga naar hem toe en tracht uit te vinden wat de moeilijkheden zijn; tracht deze dan af te wenden met de wijsheid die de Here u heeft gegeven; en het eerste wat u zult merken is dat u neerslachtigheid is verdwenen, u zich opgelucht gevoelt, de Geest des Heren met u is, en alles er weer lichter uitziet.” (*Conference Report*, 6 Apr. 1899, p. 2, 3.)

De vrouw die opgaat in de echte opvoeding van haar kinderen heeft een betere kans opgewekt te blijven dan de vrouw die zich concentreert op haar persoonlijke problemen.

Ten vierde, *ons werk*. De aarde werd vervloekt om wille van Adam. Werk is een zegen voor ons, geen vloek. God heeft werk te doen, en dat hebben wij ook. Ophouden met werken

heeft menig mens neerslachtig gemaakt en veler dood verhaast. Er is weleens gezegd dat zelfs boze geesten liever nutteloze dingen doen dan geconfronteerd te worden met de hel van de ledigheid. Ons werk behoort te bestaan uit het zorgdragen voor de geestelijke, mentale, sociale en fysieke behoeften van onszelf en degenen, voor wie wij verantwoordelijk zijn. In de Kerk van Jezus Christus is genoeg te doen, om het Koninkrijk Gods vooruit te helpen. Elk lid een zending, genealogie voor het gezin en tempelwerk, gezinsavond, en een roeping in de Kerk vervullen en deze ten volle verrichten zijn slechts enkele van de werkzaamheden die wij moeten doen.

Ten vijfde, *onze gezondheid*. [Onze fysieke conditie kan de geest beïnvloeden. Daarom heeft de Here ons het Woord van Wijsheid gegeven. Hij zei ook dat wij vroeg naar bed moesten gaan en vroeg moesten opstaan (zie LV 88:124), dat wij niet sneller moeten lopen en werken dan onze krachten toelaten (zie LV 10:4), en dat wij matigheid in alle goede dingen moeten betrachten. Over het algemeen, hoe meer voedsel wij nuttigen in zijn natuurlijke staat en hoe minder verrijnd het is, hoe gezonder het voor ons is. Voedsel kan de geest beïnvloeden, en gebrek aan bepaalde stoffen in het lichaam kan ons neerslachtig doen zijn. Een periodiek medisch onderzoek is een goede voorzorg en kan nare dingen aan het daglicht brengen die kunnen worden genezen. Rust en lichamelijke oefening zijn noodzakelijk; een wandeling in de frisse lucht kan de geest oprispen. Gezonde recreatie is een onderdeel van onze godsdienst, en een verandering in tempo is noodzakelijk; het vooruitzicht hierop kan ons al opvrolijken.]

Ten zesde, *ons lezen*. Menig mens heeft zich in uren van beproeving tot het Boek van Mormon gewend en toen een helderder inzicht gekregen, is dan opgevrolijkt en getroost.

De Psalmen zijn voedsel voor de

ziel van iemand in nood. Heden ten dage zijn wij gezegend met de Leer en Verbonden, hedendaagse openbaring. De woorden van de profeten, in het bijzonder van de levende president van de Kerk, zijn van doorslaggevende waarde en kunnen leiding en troost geven wanneer iemand in een neerslachtige stemming is.

Ten zevende, *onze zegens*. In een bijzonder drukke tijd of in het vooruitzicht van een kritiek gebeuren, kan men een zegen vragen uit handen van de priesterschap. Zelfs de profeet Joseph Smith verzocht en ontving zo'n zegen, uit handen van Brigham Young en hij verkreeg daarmee vertroosting en leiding voor zijn ziel. Vaders, leef op een wijze dat u uw eigen vrouw en kinderen kunt zegenen. Een patriarchale zegen te ontvangen, en hier steeds met biddend hart over na te denken, kan u meer inzicht doen verkrijgen, in het bijzonder in tijden van nood. Het avondmaal zal „de zielen zegenen” (LV 20:77, 79) van al degenen, die er waardig aan deelnemen, en als zodanig behoort het veelvuldig te worden gedaan, zelfs door mensen die bedlegerig zijn.

Ten achtste, *ons vasten*. De Schriften vertellen ons dat een bepaald soort duivel niet uitvaart zonder bidden en vasten. (Zie Matthéüs 17:21.) Periodiek vasten kan het verstand verhelderen en het lichaam en de geest sterken. Het gebruikelijke vasten, waaraan wij worden verzocht deel te nemen voor vastenzondag, verlangt van ons dat wij geen voedsel of drinken opnemen. Sommigen, die daartoe de behoefte gevoelen, hebben langer gevast en hebben geen voedsel tot zich genomen, maar wel het nodige drinken. Wijsheid moet daarbij worden betracht, en het vasten behoort te worden beëindigd met het gebruik van licht voedsel. Ten einde het vasten zo vruchtbaar mogelijk te maken behoort het te worden gecombineerd met gebed en overdenken; lichamelijke arbeid dient tot een minimum te worden beperkt, en het is een zegen als men kan na-

denken over de Schriften en de redenen waarom wordt gevast.

Ten negende, *onze vrienden*. De kameraadschap van ware vrienden die naar u willen luisteren, uw vreugden willen delen, u helpen uw lasten te dragen en u raad geven, is van onschatbare waarde. Voor iemand die lijdt aan depressies zijn de woorden van de profeet Joseph Smith van bijzondere betekenis wanneer hij zegt: „Hoe heerlijk de stem van een vriend klinkt. Ieder teken van vriendschap, uit welke bron ook afkomstig, ontwaakt ieder vriendschappelijk gevoel in ons.” (Leringen van de Profeet Joseph Smith, bladz. 142.)

De ideale toestand is, dat uw gezinsleden uw naaste vrienden zijn. Het belangrijkste echter is dat wij ernaar behoren te streven de vriend van onze Vader in de hemel en onze Broeder Jezus Christus te worden. Wat een zegen is het in het gezelschap te zijn van hen die u opbouwen. Om vrienden te hebben, moet u vriendelijk zijn. Vriendschap behoort bij u thuis te beginnen en dan te worden uitgebreid tot de huisonderwijzers, de quorumleider, de bisschop en de andere leerkrachten en leiders van de Kerk. Dikwijls met de heiligen bijeen te zijn en u in hun gezelschap te verheugen kan het hart opbeuren.

Ten tiende, *onze muziek*. Inspirerende muziek kan de geest met hemelse gedachten vervullen, iemand tot rechtvaardige handelingen bewegen of vrede geven. Toen Saul werd bezocht door een boze geest, speelde David voor hem op zijn harp. Het werd beter met hem, en de boze geest week van hem. (Zie 1 Samuël 16:23.) Broeder Boyd K. Packer heeft heel verstandig aanbevolen dat we enkele inspirerende lofzangen van Zion uit het hoofd leren om die dan, wanneer wij door verleidingen worden belaagd, hardop te zingen en om dan aan de inspirerende woorden ervan te denken en zodoende onze boze gedachten kwijtrafen. Op die wijze kunt u ook ondermijnende, neerslachtig makende gedachten verdringen.

Ten elfde, *onze volharding*. Toen George A. Smith erg ziek was, kreeg hij bezoek van zijn neef, de profeet Joseph Smith. De gekwelde man zei hierover: „Hij [de profeet] zei mij om nooit ontmoedigd te zijn, onder welke moeilijke omstandigheden ik mij ook zou bevinden. Als ik neergelaten zou worden in de diepste mijnschacht van Nova Scotia en alle bergen van de Rocky Mountains op mij zouden worden gestapeld, zou ik nog niet ontmoedigd behoren te zijn, maar vol moeten houden, geloof moeten hebben en goede moed blijven houden en zou ik er boven op moeten komen.” (George A. Smith Family, Zora Smith Jarvis, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1962, p. 54.)

Er zijn tijden dat u vol moet blijven houden en de duivel te lijf moet gaan, totdat zijn neerslachtig makende geest u verlaat. Zoals de Here tegen de profeet Joseph Smith zei: „Uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn. En dan, indien gij het goede verdraagt, zal God u ten hemel verheffen.” (LV 121:7, 8.) Doorzetten bij een edel streven, zelfs als u omringd bent door een wolk van neerslachtigheid, zal u er uiteindelijk weer bovenop laten komen. Zelfs onze Meester, Jezus Christus, ging, toen Hij tegenover die allerhoogste beproeving kwam te staan en Hij aan het kruis door onze Vader tijdelijk alleen werd gelaten, voort met Zijn werk voor de mensenkinderen. Kort daarna werd Hij verheerlijkt en ontving een volheid van vreugde. Als u wordt beproefd, denk dan aan uw overwinningen uit het verleden en tel de zegeningen die u hebt, en koester de vaste hoop dat er grotere zullen volgen als u getrouw blijft. En u kunt de vaste wetenschap hebben dat God te zijner tijd tranen zal wegwissen en dat „het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” (I Kor. 2:9.) En ten twaalfde, *ons een doel voor*

ogen stellen. Ieder toerekenbaar kind van God moet een doel hebben, een doel op korte zowel als op lange termijn. De mens, die ernaar streeft een goed doel te bereiken kan al spoedig allerlei moedeloosheid te boven komen. En als eenmaal een doel is bereikt kunnen er andere worden gesteld. Sommige zullen van blijvende aard zijn. Elke week, als wij deelnemen aan het avondmaal, verplichten wij ons de naam van Jezus Christus op ons te nemen, Hem altijd indachtig te zijn en Zijn geboden te onderhouden. De Schriften zeggen dat, toen Jezus Zich op Zijn zending voorbereide, Hij toeman in wijsheid en in grootte, en in genade bij God en de mensen. (Lukas 2:52.) Hier krijgt u drie doelstellingen te zien: verstandelijk, geestelijk en lichamenlijk toenemen.

„Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” vroeg de Meester, en Hij antwoordde: „Voorwaar zeg ik u: Zoals Ik ben.” (III Nefi 27:27.) Welnu, dit is een doelstelling voor ons gehele leven, in Zijn voetstappen wandelen, ons in elke deugd vervolmaken zoals Hij heeft gedaan, Zijn aangezicht gaan zoeken, en gaan werken om onze roeping en verkiezing zeker te stellen.

„Broeders,” zei Paulus, „. . . Maar één ding doe ik, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.” (Filippenzen 3:13, 14.)

Laat uw gedachten vervuld zijn van het doel om gelijk de Here te zijn, en u zult er alle neerslachtig makende gedachten mee verdringen. Als u ernaar verlangt Hem te leren kennen en Zijn wil te doen. „Want dat gevoelen zij in u,” zei Paulus. (Filippenzen 2:5.) „Blikt tot Mij op bij iedere gedachte,” zei Jezus. (LV 6:36.) En wat zal volgen als wij dit doen? „Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op u vertrouwd.” (Jesaja 26:3.)

De profeet Joseph Smith zei: „Zaligheid is eigenlijk niets meer of minder dan het overwinnen van onze

vijanden en hen onderwerpen.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, bladz. 314.) Wij kunnen vijanden zoals wanhoop, neerslachtigheid, ontmoediging en moedeloosheid overwinnen door in gedachten te houden dat God in goede alternatieven voorziet, waarvan ik er reeds enkele heb genoemd. En zoals het in de Bijbel staat: „Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.” (1 Kor. 10:13.)

Ja, het leven is een proeftijd; en misschien voelen wij ons — verwijderd zijnde van ons hemelse thuis — soms als de heilige mannen uit het verleden zich hebben gevoeld, als „vreemdelingen en pelgrims op aarde.” (Zie LV 45:13.)

Sommigen uwer zullen zich het grootse boek *Christenreize* van John Bunyan, een Engelse schrijver van godsdienstige boeken, die van 1628 tot 1688 leefde herinneren, waarin de hoofdfiguur, Christian genaamd, trachtte toegang te verkrijgen tot de celestiale stad. Dit was het doel dat hij voor ogen had, maar om het te bereiken had hij vele hindernissen te overwinnen. Eén ervan was te ontkomen aan de erus Wanhoop. Om ons op te wekken en onze weg met vreugde te vervolgen, kunnen plannen van de duivel zoals wanhoop, ontmoediging, neerslachtigheid, en moedeloosheid op tientallen manieren worden overwonnen, met bekering, gebed, dienstbetoon, werk, gezondheid, lezen, zegens, vasten, vrienden, muziek en zang, volharding en het voor ogen houden van een doel.

Mogen wij van dit alles gebruik maken in de moeilijke dagen die voor ons liggen, zodat wij als christelijke pelgrims hier groter geluk zullen hebben en voortgaan naar volheid van vreugde in de hoogste sferen, in het celestiale koninkrijk. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Een tiener en het sterven om het geloof

DOOR GOLDEN R. BUCHANAN

Ik was maar een knaap van acht of negen jaar, maar ik heb niet vergeten wat hij zei, of hoe de oude man beefde toen hij sprak.

Grootvader Archie zat in moeders schommelstoel en wachtte op zijn lunch. Plotseling riep hij mij bij zich en zette mij op zijn schoot. Hij zei: „Golden, ik ben oud. Ik zal hier niet lang meer zijn, maar ik heb je iets te vertellen dat niet verloren mag gaan. Ik wil dat mijn kleinkinderen en hun kinderen weten dat ik in Nauvoo was toen ze onze profeet hebben vermoord.”

Zijn oude lichaam beefde en hij drukte me zo stevig tegen zich aan dat ik er bijna bang van werd, daar ik boosheid binnenin hem voelde. Zijn fletse ogen vonkten, en zijn zachte, stamelende stem werd zo hard als ijs, en even koud:

„Wat heb ik het land gehad aan de mannen die de hand durfden te slaan aan de profeet die ik liefhad.”

Hij zuchtte en zijn oude lichaam ontspande zich een beetje. „Ik stond erbij, toen hun dode lichamen in Carthage opgehaald waren.” Ik heb hun bebloede lijken gezien; ik hoorde de angstige kreten van hun vrouwen en burens; ik zag hun hullende kinderen en probeerde ze te troosten.

„Ik kende de jongens van de profeet en speelde met ze. Ze waren dikwijls in ons huis, en ik in het hunne. Nu waren ze vaderloos, evenals ik. Hun vader was gedood door kogels; mijn vader was ook dood, als gevolg van verdrijving, vervolging en haat — maar was niet minder een martelaar voor de waarheid.

„Ik was daar toen ze om het ge-

peupel te misleiden zandzakken droegen en de lichamen in het geheim begroeven.”

Grootvader wachtte even. Hij moest kracht verzamelen en ging toen verder: „Luister weer, mijn jongen. Ik vertel je dit omdat ik wil dat je het weet. Nadat het lichaam van de profeet uit het raam was gevallen in Carthage, stormde het gepeupel erop af om zijn lichaam te ontheiligen. Maar God stond deze daad van geweld niet toe. Hij zond een gordijn van bliksemschichten tussen de profeet en die zonen der hel, en ze durfden hem niet aan te raken. Golden, mijn zoon, onthoud dit — ze konden hem niet aanraken. Ze renden, en rennen nog, en zullen blijven rennen tot de dag des oordeels.”

Hij was nu vermoeid en zijn stem stierf weg. „Ik hoop dat ik op die dag aanwezig zal zijn.”

Hij dutte in. Langzaam kwam de kleur weer terug op zijn gezicht. Toen hij zijn ogen opendeed, straalde er een licht uit dat ik nimmer tevoren had gezien. Hij trok mij op armlengte, en gebood me met een stem die niet beefde:

„Mijn jongen, kijk me aan en luister. Ik wil dat je het van iemand hoort die erbij was. Ik wil dat je het van iemand hoort die van hem hield. Ik wil dat je het van iemand hoort die het weet.

„Joseph Smith was een profeet van God. Door zijn dienst gaf God Zijn Kerk terug, en deze zal nooit vernietigd worden of van de aarde worden weggenomen. Nu mijn jongen, onthoud wat ik zeg. Ik, je grootvader, was toen 14, en ik was daar.”

„Ik stond erbij, toen hun dode lichamen in Carthage opgehaald waren.”

Opmerking van de redactie: Het gezin van Archibald Buchanan (1830-1915) is in 1835, in Lima (Illinois) lid geworden van de Kerk. Hij kwam in 1852 naar Utah, volbracht een zending in zendingengebied Elk Mountain Indian en diende vele jaren Brigham Young als vertaler bij de Ute Indianen.

Broeder Buchanan was lid van de eerste hoge raad in de ring Sevier.

*Broeder Golden Buchanan is een assistent in de tempel te Salt Lake City. Hij woont in de 12e wijk van Big Cottonwood, ring Salt Lake Big Cottonwood. **

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★ ↓	⌘	S	†	D	L	P	O	Z	H		
Aalst		⌘						O				DERUDDER-DENOTTE, Maria J. KOCK, Micheline M. O. de MOORTGAT, Karel SMEKENS, Paul A. VIJLDER, Hugo L. R. de
Alkmaar		⌘						O				AMMERS, Mariette C. van BOER-VAN DE WERFF, Marina BOER, Willem Fr. LAST, Tinne J. met KLEIJWEG, Jozua Chr. E. SNYDER-SCHELFHORST, Helena M. G. WILDE, Henriëtte B. E. de
Almelo		⌘	S									KEMP, Hendricus
Amersfoort		⌘		†								TRUIN Jr., Hendrik A. HEYDE-JENSEN, Eugenie H. THOLEN, Leonore A. A. M. VOLL-TAMMUA, Katharina VOLL, Rudy J. Chr. VOLL, Paulina K. VOLL, Herman VOLL, Wim Ch. VOLL, Eivira C.
Amsterdam		⌘					P					DEBAENE, Camiel L. O. DEBAENE, Eric M. C. GIBENS-KNEISSLER, Frieda HUYSMANS-WOUTERS, Maria L. LENDERS, Jean P. M. A. H. A. NUYENS, André L. PEETERS, Jules J. PEETERS-LOOTEN, Maria M. B. PIROTTON, Liliane M. J. TORNHAUT, Frans M. C. van WIJCKMANS, Armand M. Fr. KOLDENHOFF-MUHLEMANS, Elisabeth MULDER, Arend J. STEENHUIZEN, Judith Ch. met BARKMEYER, J. A. C. TEYSSE, Cornelis J. E. BOER-VAN SMIRREER, Sara de DEMONT-SPANN, Elisabeth G. EIJSDEN, Elisabeth S. van FLIPSE, Astrid GRAAF, Wilhelmina R. de HUNTINK, I. SUNDERMANN, August H. W. WASSINK-VAN LUNTEREN, Jacoba W. WESSEL, Alexander van WESSEL, Johanna M. van BOSTELAAR, Linda Chr. GEENEN, Patricia C. van LEBBINK, Norma S. LOTTUM, Glenn van ROOSMALEN, Francisca M. M. van SPEKMAN, Diana J. C. M. CALMEYN, Vincent P. A. CALMEYN-VERBERCKMOES, Nicole P. I. CORTVRIEND, Germanin M. CORTVRIEND-SKREPTSCHENKO, Doenia TAETS-VERLINDE, Lutgardis G. A. VERLINDE-DE ROOSE, Livina M. ZUIDEMA, Jacob ZUIDEMA, Violaine L. ZUIDEMA, Viviane A. J. BATENBURG, Else J. BRON, Eddie B. van den DALEN, Elisabeth N. van
Antwerpen		⌘			D			O				
Apeldoorn		⌘		†				O				
Arnhem		⌘	S	†				O				
Breda		⌘		†								
Brugge		⌘		†								
Dordrecht		←						O				
		⌘					L					

	★ ↓ ∞ † D L P O Z H	
Leeuwarden	†	DRENT, Jan LINDEN, Hubertina J. van der STEIN, Gerrit STEIN-DRENTH, Frederika V. VISSER, Egbert
Leiden	↓	GROOT, Spencer P. de
Leuven	∞	MESOTTEN, Albert C. H.
Maastricht	∞	ELIE, Maria C. C. ELIE, Marie E. B. ERKENBOSCH, Hendricus M. ERKENBOSCH, Josephina H. ERKENBOSCH, Marie J. J. K. ERKENBOSCH, Mathieu M. ERKENBOSCH, Mathieu M. KERCKHOVEN-JOOS, Pharaïlde L. v.
Mechelen	∞	
Nijmegen	★ ↓	BOTTER, Caspar Chr. BOTTER, Caspar Chr. KATGERT, Evert
Schiedam- Vlaardingen	★ ↓	L LEENDERS, Vincent M. G. BAS, Arie J. P. van de DRIEL KLUIT, Leen A. van MERCCKS, Johanna C. WETELING, Jan J.
St. Niklaas	∞	WETELING, Jan J. met LIEFTING, Johanna Th. B.
St. Truiden	∞	HEYNDERICKX, Homer K. M.
Soesterberg	★ ↓	BOURGUIGNON, Marie-Louise A.
Servicepens	∞	CHAPPLE, Wendy G. CHAPPLE, Wendy G. ESPLIN, Anthony W.
Rotterdam	∞	VISSCHER, Roelof VISSCHER-MEIJBOOM, Aleida Fr.
Rotterdam Noord	∞	CROESE, William DEZAIRE, Marie Ch. A. VERMEER, Cornelis VERMEER, Jacob VISSER, Peter G. P. WARMAN, Marja ZWACKHALEN, Marinus
Rotterdam Zuid	★ ∞	NASIBDAR, Rine S POORT, Robertus J. W. DIERMEN, Pieter H. J. HEUS, Frederik J. J. de HEUS, Frederik J. J. de ROSEMA, Charles Q.
Utrecht	∞	WEULINK, Hein WEULING-GERSPACK, Else C. WEULINK Jr., Hein WEULINK, Johannes WEULINK, Marinus
Zeist	∞	P P
Zwolle	∞	D

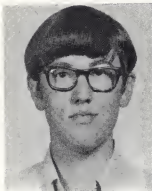
Vertrokken zendelingen

BROWN, Duane Earl
Bountiful, Utah
BUCK, Kim Desmond
Iona, Idaho
BUTLER, Timothy W.
Ogden, Utah
COWLEY, William Mark
Orem, Utah

EVERTON, John Gardner
Bountiful, Utah
LAW, Robert Powell
Kuna, Idaho
McMULLIN, Kyle Lawrence
Salt Lake City, Utah

MERWE, Jan van de
Bountiful, Utah
POWELL, Gary Douglas
Payson, Utah
REYNDERS, Pieter Benjamin
Charlotte, North Carolina

RUITMAN, Hendrik Irenus
Salt Lake City, Utah
SECRIST, Richard Clifton
Bountiful, Utah
THORPE, Paul Stewart
Waukegan, Illinois

ALDERS, David Frederik
Tunkhannock, Pennsylvania

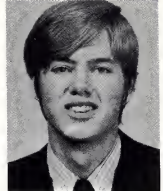
BAHLMANN, John Henry
Salt Lake City, Utah

BERGAM, Bradford Kent
Kiona, Washington

BLEY, James William
Kenmore, New York

COPIER, John Dirk
Salt Lake City, Utah

Vader-zoonfeestje jeugdwerk Amersfoort

DOOR ZUSTER C. E. RAPMUND-KLEER-
RING VAN BEERENBERCH
Van de gemeente Zeist

Het was voor mij een belevenis die mijn getuigenis omtrent Gods liefde voor Zijn kinderen versterkte aanwezig te zijn op de vader-zoonavond van het jeugdwerk in de gemeente Amersfoort. Ik wist al dat het jeugdwerk de zusters een grote verantwoordelijkheid oplegt, maar pas goed realiseerde ik me dit die vader-zoonavond onder leiding van zuster Marshall. Zij voerde perfect een programma uit waarmee een juist beeld ontstond van de jongens die straks, op hun twaalfde, zullen worden geordend

tot het Aäronische priesterschap, en aangesteld tot diaken. Er waren zeven Amersfoortse jongens aanwezig.

Het programma bestond uit drie delen. In het eerste deel werd na het zingen van een lied uit *De kinderen zingen* en het doen van een gebed geluisterd naar een viertal sprekers die allen het priesterschap droegen en uiteenzetten wat doel en macht van het priesterschap inhouden, hoe ons erop voor te bereiden en wat de gezagslijn erin is. Alles werd zo juist en eenvoudig en helder verteld dat ik er nog beter naar verlangde God te dienen omdat we het priesterschap hebben en er gebruik van mogen maken. Zelfs voor deze jonge jongens is er werk in Gods koninkrijk, zodat zij niet alleen zegeningen ontvangen, maar ook in de wereld stevig in hun schoenen kunnen staan. Na de fijne toespraken een lied en een gebed. Daarna het tweede gedeelte, spelletjes,

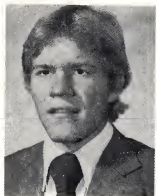
zo gezellig bedacht dat wij veel plezier hadden en er vrolijk werd gelachen om de opdrachten en het resultaat ervan. Ook deden de jongens ons maar al te dikwijls versted staan door hun kennis. Het derde gedeelte van de middag was gezellig aanzitten om de sierlijk gedekte tafel, vol schotels met lekkers, door de moeders en enkele jongens zelf klaargemaakt. Samen een beetje smullen bindt samen.

Verzadigd mochten wij huisvaarts keren, geestelijk verzadigd, omdat wij weten dat wij gezegend worden als we de lessen en programma's van de kerk tot werkelijkheid maken. We moeten *doen*. Ook het jeugdwerk is geïnspireerd ten einde de weg te helpen volgen om dichter tot God te komen.

Jeugdwerkzusters, volgt ook u de programma's, zoals de zusters in Amersfoort? Het is navolgenswaardig en om er veel vreugde van te ondervinden.

EDERTON, Kenneth John
Ogden, Utah

FIELDING, Douglas Reed
Layton, Utah

GALE, Craig Woodruff
Brigham, Utah

GLAUSER, Douglas Kenneth
Brigham City, Utah

HANSEN Jr., J. Kimball
San Carlos, Arizona

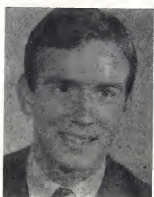
MCDONNELL, James Roland III
Pasadena, Californië

MEIBOS, Ralph Edward
Provo, Utah

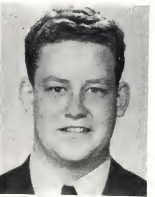
MICHAEL, Glenn Patrick
Concord, Californië

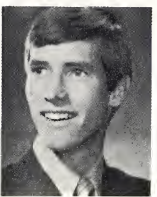
MORRISON, Mark Edwin
Tacoma, Washington

MORRISON, Ray Douglas
Tremonton, Utah

ROBERT, Jan LeRoy
Bountiful, Utah

SIMMONS, Calvin Harvey
Boise, Idaho

URE, Brunie Gordon
Bountiful, Utah

VANCE, Adelbert Hyrum
Midvale, Utah

WILSON, Richard Earl
Ridgecrest, Californië

